

ДЖУД ДЕВЕРО КЛОПКА ЗА ДВАМА

Част 9 от „Едилин“

Превод от английски: Ивелина Тодорова, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Мъжът зад бюрото погледна момчето срещу него със смесица от завист и възхищение. Бе само дванайсетгодишно, ала имаше ум за милиони. „Не трябва да показвам, че съм толкова заинтересован“ — помисли си той. Трябваше да се държи на ниво. Искане го тук в Принстън — за предпочитане да бъде окован до компютъра и да не мърда от мястото си.

Всъщност той бе изпратен в Денвър, за да интервюира няколко стипендианти, ала истината бе, че одобриха само това момче и срещата бе съобразена с него. Деканът на факултета се бе споразумял с някакъв пенсионер да наеме офис близо до скромната къща на момчето, за да може то да стига дотам с велосипед.

— Ъхъ — рече, прочисти гърлото си и се навъси над документите. Постара се гласът му да е по-твърд. По-добре този хлапак да не разбира, че е само на двайсет и пет и че ако провали тази среща, ще има сериозни неприятности.

— Доста сте млад — рече мъжът, като се опита да се държи като по-възрастен — и това ще създаде някои проблеми, но мисля, че ще се справим. Принстън помага на младите хора в Америка. И...

— С какво оборудване разполагате? С какво ще работя? И от други училища ми предлагат работа.

Мъжът погледна момчето. Какъв неблагодарен хлапак!

— Сигурен съм, че ще останете доволен. А ако случайно нещо ви липсва, ще бъде доставено по най-бързия начин.

Момчето бе високо за възрастта си и кльощаво. То беше гений, приличаше малко на Том Сойер: пепеляворуса и буйна коса, кожата му бе бяла и покрита с лунички, имаше тъмносини очи и огромни очила.

Елая Джей Харкорт, който според досието имаше коефициент на интелигентност над 200, беше магьосник с компютрите. Изкуствен интелект. Можеш да кажеш на компютъра каквото си поискаш и машината ще го изпълни. Доколкото им бе известно, инвестираше гениалния си ум в компютъра. Очакваше го изключително бъдеще.

Въпреки това самодоволният хлапак най-невъзмутимо си седеше и вместо да бъде благодарен за предложението, той искаше още повече. Мъжът знаеше, че рискува собствената си кариера, ала не можеше повече да издържа хлапакът да го разиграва. Изправи се, пхна документите в куфарчето си и каза, като едва сдържаше гнева си:

— Може би ви трябва време да обмислите предложението ни. Не предлагаме такива неща всеки ден. Ще изчакаме да вземете окончателно решение до Коледа.

Лицето на момчето остана безизразно. „Студен малък гадняр“ — помисли си мъжът. Сърцето му бе хладно и безчувствено, като че ли целият се състоеше от микрочипове. Защо пък да не се е създал сам? По някакъв начин, като се опитваше да мачка това момче, се чувстваше по-добре със скромния си коефициент на интелигентност 122.

Той подаде ръка на момчето. Осъзна, че след година то ще бъде по-високо от него.

— Ще поддържа връзка — рече и изчезна от стаята.

Ели запази самообладание. Въпреки че изглеждаше хладен и спокоен, отвътре кипеше. Принстън! Договор с истински учени! Да се среща с хора, които се интересуват повече от живота, отколкото от футбол!

Бавно излезе от стаята, като изчака достатъчно време мъжът да се отдалечи. Бе сигурен, че той не го хареса, ала бе свикнал с подобни неща. Още преди много време Ели се бе научил да бъде предпазлив с хората. Още когато бе на три години, знаеше, че се различава от другите деца. На пет майка му го заведе на училище, за да проверят възможностите му, за да преценят в коя група да го запишат. Учителката бе прекалено заета с други ученици и родители и бързо му каза да си избере книга от библиотеката и да прочете откъс от нея. Имаше предвид хубавите книжки с картинки. Задачата ѝ бе да разбере дали родителите са научили децата си да четат, или те са се учили от телевизията.

Като всички деца и Ели искаше да впечатли учителката, затова се покатери на един стол и взе университетски учебник от последния рафт. След това започна гладко да чете от първа страница. Тъй като Ели бе едно дете, а майка му не го насилваше да прави неща, които не желае, бе прекарал повечето си време в усамотение. Нямаше

представа, че четенето на такъв учебник на тази възраст е нещо необичайно. Той искаше единствено да мине проверката по четене и да се запише в най-напредналата група.

— Много добре, Ели — прекъсна го майка му след половин страница. — Мисля, че госпожица Уилсън ще те запише в групата за напреднали. Нали така, госпожице Уилсън?

Независимо че тогава бе на пет, детето можеше да разпознае ужаса в очите на учителката. Изражението ѝ сякаш говореше: „Каква е тази странна птица тук?“

След като го приеха в училище, Ели се научи да понася бремето да бъде „различен“. Бе се сблъскал със злобата, завистта, изолацията и липсата на разбирателство между него и останалите деца. Той беше „нормален“ само за майка си. Тя съвсем не смяташе, че той е странен и необикновен, а че е неин син.

Сега, години по-късно, когато Ели си тръгна от срещата с мъжа от Принстън, той все още трепереше, но щом видя Челси, широко ѝ се усмихна. Когато Ели бе шестгодишен, той се бе запознал с Челси Хамилтън, която не бе умна колкото него, но бе достатъчно интелигентна, за да могат да разговарят. Тя също се смяташе за странна, защото беше богата — много, много богата — и още на шест години бе открила, че хората се запознаваха с нея не заради личността ѝ. Двете деца се бяха срещнали, двама особняци в скучната малка стая, и бяха станали неразделни приятели.

— И така! — Челси вдигна глава и погледна Ели в очите. Тя беше с шест месеца по-голяма от него и до тази година бе по-висока. Сега Ели стърчеше над нея.

— Какво правиш тук? — попита момчето. — Не ти е мястото в тази сграда. — Умишлено бавеше обясненията си.

— Хей, значи си голям мозък! Баща ми притежава тази сграда, забрави ли? — Тя отметна дългата си и тъмна, лъскава коса. — Освен това деканът на Принстън му е много добър приятел, знам за срещата ти от две седмици. — Челси бе на дванайсет и вече си личеше, че ще стане приказна красавица. За другите проблемите и недостатъците бяха мечта — прекалено висока, прекалено слаба, прекалено умна, прекалено богата. Къщите им бяха на десет минути разстояние, ала тази на Ели можеше да се побере в мраморното фойе на палата на Челси.

Когато момчето не отговори, тя продължи:

— Татко се обади снощи, аз се разплаках, че ужасно много ми липсва, и познай: ще ни купи нов CD-ROM. Може и да ти позволя да го видиш.

Ели пак се усмихна. Челси не бе обърнала внимание, че спомена „ние“, като имаше предвид тях двамата. Нямаше равна на нея, щом се стигнеше до изнудване на родители. Нейните прекарваха почти цялото си време в околосветски пътувания и оставяха бизнеса на по-големите братя и сестри на Челси. Малко крокодилски сълзи и те й даваха всичко, което можеше да се купи с пари.

— От Принстън ме искат — рече Ели.

Денвърското слънце грееше. Улиците наоколо блестяха от чистота. Есенният вятър бе свеж и прохладен.

— Знаех си! — рече тя и радостно поклати глава. — Кога? За какво?

— Ще отида през пролетния семестър като за начало, после за лятната сесия. Ако са доволни от работата ми, следващата есен ще ме назначат за постоянно. — За кратък миг той се обърна към нея, а в следващия — бързо сведе поглед. Челси разбра, че той силно желае това. Ели ненавиждаше гимназията. Не желаше да седи ден след ден с банда хулигани и глупаци, които се гордееха с невежеството си. Тази програма щеше да му позволи да прескочи всички тези нива и да прави нещо наистина полезно.

— Това означава, че до края на годината ще можем да работим на спокойствие — отвърна тя. — Ще кажа на татко да ни купи...

— Не мога да приема — прекъсна я Ели.

На Челси й бе необходимо малко повече време, за да достигнат думите до съзнанието й.

— Не можеш да приемеш да работиш за Принстън? — прошепна. — Защо не? — На Челси никога не й се беше случвало да иска нещо и да не може да го направи.

Когато Ели я погледна, на лицето му бе изписана мъка.

— А кой ще се грижи за майка? — попита тихо.

Тя искаше да му каже, че на първо място трябва да помисли за себе си, ала се отказа. Майката на Еди — Ранди — наистина се нуждаеше от грижи. Тя имаше най-доброто сърце на света и ако някой имаше проблем, Ранди винаги бе насреща, изслушваше го и помагаше

с много любов. Челси въобще не смяташе, че се нуждае от майка, на чието рамо да плаче, ала през последните години често ѝ се бе случвало да намира утеха в прегръдките на майката на Ели.

Точно заради нежността си Ранди имаше нужда от повече грижи и внимание. Майката на Ели приличаше на беззащитна овчица в света на изгладнели вълци. Ако не бяха постоянните грижи на Ели... Челси не искаше да си представя какво щеше да се случи с майка му. Само като се замислеше за съпруга ѝ и отвратителния мъж, който бе баща на Ели: комарджия, безскрупулен мошеник и лъжец.

— Кога трябва да им отговориш? — тихо попита Челси.

— На рождения ми ден — отвърна Ели. Навик му беше да нарича Коледа по този начин. Майка му обичаше да казва, че той е коледният ѝ подарък от Господ. Всяка Коледа получаваше цял куп подаръци под елхата и други върху масата; огромна, пищна торта, която, разбира се, нямаше нищо общо с коледните празници.

Двамата мълчаливо обикаляха по улиците на Денвър. Предпочетоха да се разходят, вместо да хванат тролей до центъра. Челси знаеше, че Ели има нужда да помисли сам и щеше да го направи най-добре, като се разходи или кара колело. Знаеше със сигурност, че той никога не би изоставил майка си. Ако трябваше да избира между Принстън и да се грижи за майка си, не би се поколебал и за миг да избере човека, когото обичаше най-много на този свят. Въпреки че винаги се стараеше да изглежда хладен и сериозен, Челси знаеше, че щом станеше въпрос за нея и майка му — Ели се размекваше.

— Разбираш ли — започна момичето, — може би преувеличаваш. Майка ти може да се справи и без теб. — Тя почти рече „без нас“. — Кой се е грижил за нея, преди ти да се родиш?

Ели я погледна.

— Никой и виж какво ѝ се случи.

— Да, баща ти — рече Челси сериозно. Поколеба се... — Разведени са от две години. Може пък майка ти да се омъжи повторно и новият ѝ съпруг да се грижи за нея.

— И за кого ще се омъжи според теб? Последният тип, с когото излезе, се оказа, че е „забравил“ портфейла си и мама трябваше да плати вечерята и пълен резервоар бензин. Седмица по-късно разбрах, че е бил женен.

За голяма беда Ранди не бе щедра само с децата си, а с всяко живо същество. Ели обичаше да казва, че ако зависеше от майка му, къщата им щеше да прилича на зоологическа градина, тъй като всички самотни животинки в Денвър щяха да живеят при тях. За момент Челси си представи как Ранди е заобиколена от ранени животни и неграмотни мъже, които я молят за пари. Според Челси „неграмотните мъже“ бяха най-голямата напаст на земята.

— Може би, ако ѝ разкажеш за предложението, тя ще разреши проблема — с надежда изрече момичето.

Лицето на Ели стана сурово:

— Майка ми ще жертва собствения си живот заради мен. Ако знаеше за това предложение, лично щеше да ме изпрати до Принстън. Тя се грижи единствено за мен и никога не мисли за себе си. Майка ми...

Челси погледна небето. Във всяко друго отношение Ели разсъждаваше като невероятен гений, ала щом ставаше въпрос за майка му, с него не можеше да се спори. Челси също смяташе, че Ранди с прекрасна жена, ала не бе и светица. Не можеха да ѝ връчат медал за съвършенство — доста си похапваше, четеше прекалено много глупави книги и отделяше много време, за да прави безсмислени неща — като например костюмите за Хелоуин на Ели и Челси. Естествено нито един от двамата не ѝ каза, че смятат Хелоуин за детски празник. Вместо да бродят по улиците и да просят бонбончета, те отиваха в къщата на Челси, работеха на компютрите си и се усъвършенстваха. Пращаха икономка да купи бонбони, които после показваха на Ранди, за да си мисли, че са „нормални“ деца.

Само веднъж Челси бе събрала кураж, за да каже на Ели, че намира за малко абсурдно да стоят пред компютрите си и да изчисляват логаритми с тези неудобни и смешни костюми. Той беше отговорил:

— Майка ми ги е ушила, за да ги носим.

Въпросът не бе повдигнат повторно.

ВТОРА ГЛАВА

Ели караше колелото си по напуканата и обрасла с бурени бетонна алея пред къщата им. Огледа се и забеляза фаровете на колата на баща си, които се отдалечаваха.

— Проклетник! — прошепна. Бе сигурен, че баща му го е дебнал да се появи и да изчезне от погледа на сина си.

Винаги, когато се сетеше за думата „баща“, стомахът му се свиваше. Лесли Харкорт никога не с бил негов баща, както и съпруг на жена си, Миранда. Мъжът бе прекарал целия си живот в опити да накара семейството му да го смятат за „велик“. Той беше твърде велик, за да разговаря със семейството си; твърде велик, за да излиза с жена си и детето си; твърде велик, за да им отделя от безценното си внимание.

Според Лесли Харкорт другите хора в живота му заслужаваха повече.

— Моите приятели имат нужда от мен — бе свикнал да чува Ели от баща си.

Майка му казваше:

— Но, Лесли, аз също се нуждаю от теб. Трябва да се вземат дрехи за училище на Ели, няма храна вкъщи, а колата ми е повредена вече три седмици. Нуждаем се от храна и от дрехи.

Всеки път Ели наблюдаваше изражението на баща си, което бе такова, сякаш е бил твърде дълго търпелив с някого, който не разбира нищо:

— Приятелят ми е скъсал с гаджето си и има нужда от рамо, на което да поплаче, и аз съм единственият му близък. Ранди, той е в депресия. Не разбираш ли? Депресия! Трябва да отида при него.

Ели бе чувал баща си да говори тези глупости хиляди пъти. Понякога майка му събираше кураж, за да му каже:

— Може би, ако приятелите ти плачеха на рамото на гаджетата си, нямаше да късат с тях.

Ала, разбира се, Лесли Харкорт не слушаше никого освен себе си. Освен това бе майстор по откриване на начини за манипулиране на хората, и то така, че да извлича от тях възможно най-много. Лесли знаеше много добре, че жена му Ранди има добро сърце и е много отстъпчива; това бе и причината да се ожени за нея. Ранди прощаваше всички грехове на всички и единственото, което Лесли трябваше да прави, бе да ѝ казва по веднъж в месеца, че я обича.

И в замяна на тези думи Ранди му даваше сигурност и стабилност. Даваше му дом, за който той не бе дал и пукната пара, нямаше никакви задължения, не поемаше никаква отговорност, нито за нея, нито за сина си. И най-важното — той „забравяше“ да спомене, че всичките му „приятели“, които се нуждаят отчаяно от него, са жени, като повечето са доста млади, с дълги коси и още по-дълги крака.

Ели и Челси бяха зачеркнали името на Лесли от живота си и отдавна бяха спрели да обръщат внимание на „безпомощните му приятелки“. Ели отдавна бе разбрал какво представлява „баща“ му и той просто не използваше тази дума. Болеше го, когато другите деца се хвалеха:

— Двамата с татко ще поправяме колата през този уикенд.

Ели виждаше баща си много рядко и никога не бе правил нищо с него.

Челси първа видя баща му с висока и слаба блондинка на следобедното представление в местния център. Като използва предимството, че е дете, тя седна пред тях. През цялото време безгрижно дъвчеше дъвка (нещо, което ненавиждаше до смърт) и се опита да изглежда колкото се може по-малка, за да чуе целия им разговор.

— Искам да се ожения за теб, Хедър, знаеш го. Обичам те повече от живота си, но съм женен мъж с дете. Ако бях сам, щях да те отведа до олтара. Всеки мъж би се гордял да има жена като теб. Не познаваш Ранди. Тя е напълно безпомощна, никога не би се оправила без мен. Не може да се грижи за себе си, камо ли за сина ми. Ели се нуждае от мен. Той плаче всяка вечер и не заспива, докато не го целуна за лека нощ, сега разбираш защо се виждаме през деня.

— После започна да я целува по врата — докладва Челси.

Когато Ели чу разказа ѝ, остана удивен. Лъжата бе толкова нагла. Доколкото си спомняше, баща му никога не го бе целувал за лека нощ.

Да не говорим, че Ели дори не бе сигурен, че той знае къде в тази малка къща се намира стаята му, която от няколко години направо плачеше за ремонт.

Когато Ели се посъвзе от удара, погледна Челси.

— Какво ще правим сега?

Тя се усмихна заговорнически.

— Робин и Мариан влизат в действие — прошепна и той й кимна. Преди години се наричаха така. Робин Худ наказваше лошите, вършеше добри дела и помагаше на бедните (или поне така бе според легендата).

Ранди първа ги бе нарекла Робин и Мариан, след като гледа някаква сапунена опера, която обожаваше да гледа на видео. Бяха запазили прякорите си в тайна.

Само двамата знаеха за делата си: събираха фирмени бланки, листове, пликове, въобще всякакви канцеларски материали от корпорации, адвокатски кантори, лекарски кабинети, откъде ли не, след което използваха скъпа и специална компютърна система, за да фалшифицират шрифтовете и изпращаха на хората писма, досущ като тези от предприятията. Изпращаха призовки и предупредителни писма от името на адвокатски кантори на бащи, които не плащаха издръжката на децата в училище. Също така благодарствени писма на подценени служители от началството на големите корпорации.

Само веднъж си имаха неприятности. Едно момче в училище имаше много развалени зъби, но баща му се скъпеше да му даде пари за зъболекар. Челси и Ели разбраха, че той е комарджия, и му изпратиха писмо, в което му предлагаха безплатен билет от „неизвестна“ (защото бе незаконна) национална стоматологична лотария. Та той щял да получава по един билет всеки път, когато дава петдесет долара, за да се лекуват зъбите на сина му. И така бащата бе похарчил няколкостотин долара за трите си деца, а Ели и Челси съвестно му изпращаха красиви червено-златни, ръчно изработени лотарийни билети. Неприятностите започнаха, когато написаха на човека, че билетите му не са с печеливши номера. Той отишъл при зъболекаря и му размахал писмата и билетите, като искал онзи да му върне парите. Горкият стоматолог едва бил изтърпял затворническите намигания на бащата, докато поправял зъбите на децата му, а го

заплашвали, че ще го пратят на съд заради някаква лотария, за която чувал за пръв път.

За да го успокоят. Челси и Ели трябваше да признаят на момчето, на което помогнаха, и да го помолят да го запази в тайна и да открадне писмата от баща си. След това Челси изпрати един от златните часовници на баща си (той имаше дванайсет), за да затвори устата на отвратителния комарджия.

По-късно, когато се сетиха за доброто, което бяха извършили — децата бяха със здрави зъби — и въпреки рисковете, те решиха да продължат да играят ролите на Робин и Мариан.

— И така, какво ще правим с баща ти? — попита Челси.

— Искам да се отърва от него — отвърна Ели. — Той причинява само болка на майка ми. Но...

— Но какво?

— Но тя твърди, че още го обича.

При тези думи двамата се спогледаха. Те знаеха, че се обичат, но също така се харесваха един друг. Как бе възможно някой да обича и да харесва Лесли Харкорт?

— Искам да осигуря на майка ми това, което заслужава, а то е много — рече Ели.

— Мел Гибсън ли? — попита Челси съвсем сериозно. Ранди им бе споделила веднъж, че това, което истински ѝ е липсвало в живота, е Мел Гибсън, защото той бил невероятен баща и съпруг.

— Не — рече Ели. — Искам да има истински човек, а не илюзия.

За миг те се спогледаха смутени. Момчето възнамеряваше да открие решението на проблема чрез компютъра, все пак бе вероятно, отколкото да чакат Лесли Харкорт да се поправи, да си седи вкъщи и да работи в гаража.

— Това може да разреши единствено любовният експерт — рече Челси и Ели кимна. Така те наричаха майката на Ели, защото тя непрекъснато четеше любовни романи. След като прочетеше поредния роман, тя накратко разказваше съдържанието на Ели, а той вкарваше информацията в компютъра и правеше графики и таблици. Можеше да прави много сложни изчисления, например водеше статистика, че осемнайсет процента от романите са средновековни. Също така можеше да групира сюжети им спрямо различни критерии, като например в колко от тях има камини и корабокрушения, в колко

главните крои са били наранявани жестоко от жени (които впоследствие се оказват много зли) и затова са женомразци. Ели намираще тези глупости за много забавни, ала майка му повтаряше, че любовта е вълшебство, истинско чудо.

И така Челси и Ели поискаха съвет от Ранди, като й казаха, че съпругът на по-голямата сестра на Челси има връзка с някакво момиче, което иска да се омъжи за него. Той обаче не желае това, ала и не иска да скъса с нея.

— Аха — рече Ранди. — Точно в момента чета книга, в която се разказва почти същото.

Ели се обърна към Челси. Погледът му казваше: „Бях сигурен, че ще с чела подобна книга.“

— Любовницата се опитва да ги разведе. И така тя му казва, че носи неговото дете. Ала планът не успява и съпругът се връща при жена си, която през това време е спасена и излекувана от висок, тъмнокос и красив мъж и така главният герой остава и без двете жени. — За кратък миг Ранди се загледа замечтано в далечината. — Както и да е, така става в романите, но се опасявам, че в реалния живот е доста по-различно. И много жалко, разбира се. Съжалявам, Челси, но не мога да ти помогна, виждаш, че самата аз не мога да се оправям с мъжете.

Двете деца не я попитаха повече. След няколко дни проучване изпратиха на бащата на Ели писмо е подписа на известен лекар, в което се твърдеше, че госпожица Хедър Олбрайт е бременна от него и че той трябва да плаща сметките. Това за сметките бе идея на Челси, тъй като тя бе убедена, че всички сметки на тази земя трябва да се плащат от бащите.

Ала за съжаление не стана така, както бяха планирали. Когато Лесли Харкорт се изправил срещу любовницата си и я заставил да му каже истината, младата жена примигнала уплашено, свлякла се на земята и му казала, че наистина е бременна от него. Според това, което бяха разследвали по-късно, Хедър заплашила Лесли, че ще го съди и ще му вземе всичко, което има, ако не се разведе с Ранди и се ожени за нея.

Състрадателна както винаги, Ранди казала, че всички те трябвало да мислят за нероденото бебе, че тя и Ели щели да се оправят и, разбира се, дала на Лесли развод. Лесли заявил, че нещата ще се ускорят и ще се наредят по-добре, ако плаща само половината от

съдебните разходи и минимална издръжка на Ели, докато навърши осемнайсет. Той проявил огромна щедрост, като позволил на Ранди да запази къщата, като че ли бе допринесъл нещо за нея, и естествено, оставил на Ранди да изплаща ипотеката.

Когато бурята утихна, Челси и Ели бяха толкова шокирани от това, което бяха причинили, също така и ужасно изплашени, за да кажат истината — но ако Хедър беше бременна, те не бяха излъгали. Седмица по-късно бащата на Ели се ожени за Хедър, тя направи спонтанен аборт и не се появи бебе на бял свят.

Ели се притесняваше, че майка му ще се срине при тези новини, ала вместо това тя се засмя:

— Представи си само. Въпреки всичко хитрата Хедър се сдоби с бебе, независимо че все още не го осъзнава.

Ели не попита майка си какво има предвид с тази забележка, ала поне бе щастлив, че тя не е наранена и съсипана от развода.

Точно в този момент Ели забеляза колата на баща си да се отдалечава и несъмнено се досети за причината за посещението му. Доста се бе помолил да му се опрости издръжката на Ели. Лесли Харкорт печелеше около седемдесет и пет хиляди годишно като търговец на коли — можеше да продаде и най-голямата браква, при това изгодно. А майка му едва докарваше двайсет хиляди като медицинска сестра. Според нея работата ѝ бе да преоблича очарователни старци.

— Да не забравяме за подлогите, разбира се. Също така държа ръцете на пациентите и ги карам да се чувстват по-добре. За съжаление за тази работа се плаща малко. Ели, съкровище, единствената ми мечта е да стана частна медицинска сестра на някой много богат и мил стар човечец, който да иска малко повече от това да гледа телевизия и да яде пуканки по цял ден.

Ели ѝ бе напомнил, че почти всички героини от романите ѝ са собственички на големи корпорации, при това са около двайсетгодишни, или пък работят като сервитьорки и учат право вечерно. Ранди се бе засмяла.

— Ако всички жени бяха като тях, кой щеше да купува любовните романи?

Ели се съгласи, че това твърдение е много добро. Майка му имаше необикновената способност да стига до същността на нещата.

— Какво искаше този път? — попита Ели още щом влезе в къщата и видя майка си.

За миг Ранди се намръщи, ядосана, че той е разбрал за баща си. Като избягваше погледа му, рече:

— Нищо особено.

При тези думи го побиха тръпки.

— Колко му даде? — попита Ели.

Ранди погледна нагоре.

— Много добре знаеш, че ако реша, ще намеря чека. Колко му даде?

— Не мислиш ли, че прекаляваш? Аз изкарвам парите...

Ели набързо пресметна. Винаги знаеше колко точно пари има майка му — тя нямаше спестявания — и колко има в чантата си.

— Двеста долара — рече той. — Дала си му чек за двеста долара. — Толкова можеше да си позволи, като се има предвид, че трябва да отдели за ипотеката и за храна.

Ранди стисна устни и не промълви и дума. Ели знаеше, че както винаги е отгатнал. По-късно щеше да се похвали на Челси.

Ели тихо изрече някакво проклятие.

— Ели! — рече Ранди възмутено. — Не ти позволявам да наричаш баща си с такива думи. — Чертите на лицето ѝ се смекчиха. — Скъпи, прекалено млад си, за да бъдеш толкова циничен. Трябва да вярваш в хората. Притеснявам се, че когато баща ти ни напусна, ти много се травмизира и сега не можеш да усетиш мъжка закрила. Знам, че криеш истинските си чувства: сигурна съм, че той много ти липсва.

Ели се държеше като възрастен, погледна я и рече:

— Мисля, че пак си прекалила с телевизионните програми. Не ми липсва. Така и не го видях, докато бе женен за теб. Баща ми е егоцентрично и отвратително копеле.

И двамата стиснаха устни.

— Дали това е истина или не, няма никакво значение. Той е твой баща.

Ели не трепна и не промени изражението си.

— Прекалено е да се надявам, че си му изневерила и истинският ми баща е крал на малка, но изключително богата европейска държава.

Както винаги при подобни забележки Ранди грейваше и започваше да се смее. Не можеше да се сърди дълго на сина си, както не можеше да устои на хленченето и молбите на бившия си съпруг. Знаеше, че Ели може да я намрази, ако му признае, че той и баща му много си приличат. И двамата следваха целите си, като се втурваха, без да се замислят, и не позволяваха на нищо да ги спре.

Не, Ели едва ли би харесал това сравнение.

Той бе толкова ядосан, че баща му отново е успял да я убеди да не ѝ плаща издръжката. Остана безмълвен, толкова го болеше, че не можеше да стои и да гледа майка си, затова се обърна и отиде в стаята си. Баща му не беше плащал издръжката вече шести месец. Вместо да бъде съвестен родител, той бе дошъл при Ранди, пролял бе няколко крокодилски сълзи, като се е оплаквал, че е разорен, сигурен, че тя ще му даде пари. Ели познаваше баща си — той обожаваше да изпробва способностите си на търговец, да продава при всяка възможност. Да разбере дали Ранди ще се върже и дали ще изкопчи някой друг долар бе много добро упражнение за работата му.

Истината — горчивата истина, която Ранди не знаеше — бе, че Лесли съвсем наскоро си бе купил мерцедес за шейсет хиляди и вноските за колата го ограничаваха финансово. (Ели и Челси успяха да проникнат в банковите системи, да проучат кредитите, които се отпускат, и строго секретната информация за клиентите.)

Ели остана половин час в стаята си, обикаляше напред-назад и проклинаше коварния си баща. После забеляза майка си отвън при розите, върна се във всекидневната и се обади на мъжа, който му беше баща.

Ели не си губи времето с поздравии:

— Ако не ми платиш издръжката за три месеца до двайсет и четири часа, а за другите три месеца в срок от трийсет дни, ще ти гръмна новата кола. — След тези думи затвори.

След двайсет и четири часа Лесли почука на вратата на къщата им с парите. Ели стоеше зад майка си и слушаше дългата и сладникава история на баща си за това, че на света имало много добри хора и трябва да им се вярва, а не да таиш омраза към тях.

Ели постоя така известно време, после погледна баща си, който бързо си тръгна, след като рече на Ранди, че за останалите три месеца

ще плати след трийсет дни. Момчето едва не му извика, че след месец ще трябва да плаща за четири издръжки.

Когато Лесли си тръгна, Ранди се обърна към сина си и му се усмихна:

— Виждаш ли, Ели, трябва да имаш доверие на хората. Казах ли ти, че баща ти ще се поправи! Сега къде ще отидем да вечеряме?

След десет минути Ели разговаряше по телефона с Челси:

— Не мога да отида в Принстън — рече той тихо. — Не мога да оставя майка ми така, без да има кой да се грижи за нея.

Челси не се поколеба:

— Идвай веднага! Среща в Шеруудската гора.

ТРЕТА ГЛАВА

— И какво ще правим? — прошепна Челси. Те се люлееха в градината на имението на родителите ѝ, което надхвърляше двайсет акра. Мястото бе разкошно и се намираше в сърцето на Денвър. Бащата на Челси бе купил четири къщи, бе разрушил три от тях, за да осигури повече място. Не че сега бе тук, за да се наслади на прекрасната земя, но той изразяваше радостта си, като се хвалеше пред хората, че притежава двайсет акра в Денвър.

— Не знам — отвърна. Ели. — Не мога да я оставя сама. Сигурен съм. Тя щеше да е дала всичко на баща ми, ако не съм аз да я защитавам.

Челси не се и съмняваше, след като той ѝ бе разказал за случилото се преди малко. И това не бе единственият път, когато Лесли Харкорт се бе опитал да се възползва от сладката си бивша женичка.

— Искаше ми се да... — Тя не довърши думите си. Изправи се и погледна Ели, който бе навел глава. Челси се замисли от какво се отказва той, ако не замине за Принстън. Знаеше много добре, че приятелят ѝ ненавижда самата мисъл за гимназията.

— Искаше ми се да можехме да ѝ намерим мъж.

Ели изсумтя:

— Пробвахме, не помниш ли? Тя харесва мъже като баща ми, тези, които според нея се „нуждаят“ от нея. Разбира се, те имат нужда от парите ѝ и да им прощава всяко провинение.

— Знам, но няма ли да е хубаво, ако направим така, че някой от любовните ѝ романи да се случи в действителност. Тя обожава тези истории. Да направим така, че да срещне висок, тъмнокос милиардер и той да...

— Милиардер ли?

— Ами да — рече тя сериозно. — Баща ми казва, че в момента е такава инфлация, че един милионер — дори мултимилионер — не е нищо особено.

Понякога Ели така се впечатляваше от факта как двамата гледат на парите. За него и майка му двеста долара бяха златна мина, а фризьорката на Челси взимаше триста долара за едно подстригване.

Челси се усмихна.

— Едва ли познаваш милиардер, който да не е женен, нали?

Тя се шегуваше, ала Ели не се засмя, а рече:

— Всъщност да. Той... ми е най-добрият приятел. Ти си най-добрата приятелка, разбира се.

При тези признания Челси стоеше като замаяна. Едно от качествата, които харесваше в Ели, бе способността му да я изненадва. Независимо че толкова добре го познаваше, все ѝ се струваше, че не е достатъчно.

— И къде срещна милиардер, при това как ти стана най-добрият приятел?

Ели само я гледаше, без да говори. Изражението му бе такова, че едва ли щеше да измъкне нещо от него.

След два дни той ѝ се обади да ѝ каже, че ще се срещнат в Шеруудската гора, както наричаха градината на баща ѝ, а Челси никога през живота си не бе виждала такъв пламък в очите му. Направо си помисли, че има треска.

— Какво се е случило? — прошепна тя разтревожена.

Когато ѝ подаде вестника, ръката му трепереше. Нямаше представа какво се е случило и какво да очаква, затова Челси прочете статията и не разбра абсолютно нищо. Пишеше за Франклин Тагърт, един от директорите на „Монтгомъри-Тагърт Ентърпрайсиз“, който претърпял малка злополука и си счупил дясната ръка на две места. Тъй като предпочел да се усамоти в хижата си в Скалистите планини, докато му оздравее ръката, отложил няколко срещи и подписване на договори.

Челси погледна Ели в недоумение:

— И какво?

— Той е моят приятел — рече момчето, а Челси усети такова страхопочитание в гласа му, че чак изпита болезнена ревност.

— Твоят милиардер! — попита надменно тя.

Ели не забеляза странната ѝ реакция. Започна да пристъпва напред-назад.

— Беше твоя идея — напомни й. — Понякога, Челси, забравям, че и ти си жена като майка ми.

На нея никак не й се понрави това твърдение.

— Не ме ли посъветва да й намеря съпруг, богат мъж, който да се грижи за нея? Ала как да бъда сигурен, че някой мъж й мисли доброто? Ами ако заради парите не е способен да изпитва любов?

Челси вдигна вежди. Никога преди не бе виждала Ели такъв.

— Основният проблем е как да представя майка ми на един богат мъж. Тя е медицинска сестра, в двайсет и един процента от романите, които чете, винаги главният герой или героиня не се чувства добре и има нужда от лекарска помощ, разбира се, и истинската любов „помага на лечението“. И така това, че е медицинска сестра, може да улесни запознанството й с богат и ранен мъж; но нали работи в обществена болница, богатите си имат частни лекари и сестри.

— Разбирам. Сега се опитваш да уредиш майка ти да се грижи за този мъж. Но, Ели — рече нежно тя, — как ще го накараш да наеме майка ти? И откъде знаеш, че освен че е богат, е и добър? Как можеш да си сигурен, че ако двамата се срещнат, ще се влюбят един в друг? Все си мисля, че любовта се дължи на някакви физически вибрации. — Беше чела последното някъде и сега разбираше какво си говорят тъпите й сестри.

Ели вдигна вежди.

— Как е възможно някой мъж да не се влюби в майка ми? Проблемът ми беше да държа мъжете далеч от нея, а не обратното.

Челси бе достатъчно разумна, за да не спори с него. Бе невъзможно да накараш Ели да мисли за майка си като за нормално човешко същество. Той я смяташе за светица.

— Тогава как... — Тя се поколеба и се усмихна. — Робин и Мариан, нали?

— Да. Мисля, че господин Тагърт е сам в хижата. Ще открием къде е, ще напишем писмо на майка ми, че я наема, ще й дадем упътвания и тя ще отиде в планината. Двамата ще се влюбят и той ще се грижи за нея. Той е подходящият мъж за нея.

Челси примигна от изненада:

— Подходящият... мъж? — Ели не възнамеряваше да й каже нищо повече, ала тя знаеше как да му въздейства:

— Ако не ми кажеш откъде познаваш този мъж, няма да ти помогна. Няма да направя нищо.

Ели бе сигурен, че тя блъфира. Момичето бе прекалено любопитно, за да не участва в проектите му, и все пак той искаше да сподели как се бе срещнал с Франк Тагърт.

— Спомняш ли си преди две години, когато изпратиха моя клас да посети „Монтгомъри-Тагърт Ентърпрайсиз“?

Тя не си спомняше, но въпреки това кимна.

— Аз не смятах да отида, но в последния момент реших, че може и да е интересно, така че отидох. — След това Ели започна невероятната си история.

И така той отишъл на това пътуване с учебна цел с едничката мисъл да открадне фирмени листове и бланки. В колекцията му нямало такива от „Монтгомъри-Тагърт Ентърпрайсиз“ и той решил да се снабди за всеки случай.

Стоял си сам, отегчен до смърт. Секретарката ги гледала отвисоко и питала децата, дали искат да си играят с кламерите. Ели забелязал отсреща някакъв мъж, който се бил подпрял на бюрото си и разговарял по телефона. Бил облечен с дънкова риза, дънки и каубойски ботуши; досущ като някакъв портиер, ала според Ели той вдъхвал респект и притежавал голяма власт.

Той се приближил мълчаливо, застанал зад него и подслушал разговора. За кратко време осъзнал, че мъжът урежда сделка за няколко милиона. Когато споменавал „пет и двайсет“, всъщност е имал предвид пет милиона и двайсет милиона. Долара.

Когато мъжът затворил телефона, Ели се опитал да си тръгне.

— Чу ли това, което ти трябваше, хлапе?

Той замръзнал, не можел да си поеме дъх. Не можел да повярва, че мъжът е знаел за присъствието му. Повечето възрастни въобще не обръщат внимание на децата. Как този мъж го е забелязал?

— Явно си голям страхливец, щом не можеш да се изправиш лице в лице с мен.

Ели мигновено се обърнал и се приближил към мъжа.

— Разкажи ми какво чу.

Тъй като повечето възрастни си мислеха, че децата чуват само това, което те позволят, Ели обикновено лъжеше. Ала този път не излъга. Той повтори всичко: числа, имена, места.

Върху лицето на мъжа имаше едва забележима промяна, когато погледна момчето.

— Видях те да тършуваш из кабинета. Какво търсиш?

Ели пое дълбоко въздух. Двамата с Челси никога не бяха споделяли с възрастни, че имат колекция на фирмени писма и бланки. Но той призна истината на този мъж.

— Нали си наясно, че това, което правите, е незаконно? — рече мъжът и не го изпускаше от поглед.

Ели го погледна и отвърна:

— Да, господине, знаем. Но ние ги използваме, за да защитим наранените хора и да накажем други, които не поемат отговорностите си. Написали сме толкова много писма на бащи, които не си плащат издръжките.

Мъжът вдигна вежди. Изучаваше Ели за известно време и после се обърна към минаващата секретарка:

— Запиши адреса на този младеж и му изпрати пълен комплект от канцеларските материали на фирмата ни. Да бъдат с надписи от Мейн, Колорадо и Вашингтон. — Той се обърна към Ели. — Обади се и в международните ни канцеларии. Лондон, Кайро, въобще всички.

— Да, господин Тагърт — рече секретарката, като гледеше учудено Ели. Всички служители се ужасяваха от Франк Тагърт и й се струваше невероятно, че това дете най-накрая бе успяло да привлече вниманието на този демон.

Когато Ели превъзмогна огромния си шок, успя да произнесе:

— Благодаря.

Франк подаде ръка на момчето:

— Казвам се Франклин Тагърт. Ела да ме видиш, когато завършиш университета. Ще ти намеря работа.

Ели попита с прегракнал глас:

— Какво трябва да уча?

— С твоя ум можеш да учиш каквото си поискаш — отвърна му Франк, стана от бюрото, обърна се и изчезна за секунди.

За кратък миг Ели остана като вцепенен: осъзна, че в този момент с тези думи бъдещето му е предопределено. Знаеше накъде е тръгнал и точно как да стигне. И за пръв път в живота си имаше идол.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— И какво стана после? — попита Челси.

— Изпрати ми фирмените пликове и бланки — ти си ги виждала, — аз му благодарих с писмо и той ми отговори. И така станахме приятели.

Една част от Челси искаше да крещи, защото това мълчание за нея бе предателство. Две години! Пазил е тази тайна от две години. Знаеше, че няма смисъл да се кара с Ели. Той си имаше тайни, когато си поиска, и никой не бе в състояние да промени това.

— Значи искаш майка ти да се омъжи за този човек. И защо тази идея ти хрумна едва сега? — Искаше думите ѝ да са злобни, за да му го върне. Знаеше отговора на този въпрос. Досега Ели бе искал прекрасната си майка за себе си. Очите ѝ се разшириха. Ако Ели бе решил да прехвърли грижите за майка си на този мъж, то той трябва да...

— Наистина ли го харесваш толкова много?

— Той ми е като баща — рече нежно Ели.

— Разказвал ли си му за мен?

Челси се успокои, когато той веднага изстреля:

— Разбира се.

— Добре тогава. Как ще ги съберем? Къде се намира хижата му? — Тя нямаше нужда да пита как ще отведат майка му в планината. Единственото, което трябваше да направят, бе да напишат писмо от името на „Монтгомъри-Тагърт Ентърпрайзиз“, в което да ѝ предлагат работа.

— Не знам — отвърна Ели. — Но съм убеден, че все ще измислим нещо.

След три седмици Челси бе готова да се откаже.

— Ели — рече тя развълнувано. — Трябва да се откажем. Не можем да го открием.

Ели стисна зъби, беше отчаян. От три седмици изпращаха факсове, пишеха, че е жизненоважно да разберат къде се намира

Франк Тагърт. Но хората или не знаеха къде е, или не искаха да кажат.

— Просто не знам какво друго можем да направим — рече Челси. — Наближава Коледа и става все по-студено в планините. Съвсем скоро ще си тръгне оттам и майка ти никога няма да го срещне.

През първата седмица Челси го бе попитала защо просто не представи майка си на господин Тагърт. Ели я бе погледнал така, сякаш с побъркана.

— И двамата ще се държат любезно заради мен. Иначе какво общо ще имат помежду си. Нищо ли не си разбрала от любовните романи на майка ми?

Досега бяха пробвали всичко и все още не бяха запознали майка му с господин Тагърт.

— Има само едно нещо, което още не сме пробвали — каза Челси замислено.

Ели бе хванал главата си с ръце, отчаян и сломен.

— Няма нищо. Пробвахме всичко.

Все още не сме опитали с истината. Той се обърна към нея:

— Каква истина?

— Родителите ми направо бяха вманиачени в желанието да омъжат сестра ми. Майка ми каза на сестра ми, че тя пропилява шансовете си, защото остарява. Наближаваше трийсетте. Така че, ако господин Тагърт е на четирийсет, семейството му ще гори от желание да го ожени.

Ели я погледна в недоумение.

— Да си уредим среща с някого от братята му и да му кажем, че сме намерили подходяща жена за господин Тагърт. Да видим дали ще ни помогне.

Ели не отговори и Челси се намръщи.

— Поне си струва да се опита, нали? Хайде де, престани да се цупиш, а ми кажи имената на братята му, които живеят в Денвър.

— Майкъл — отвърна той. — Майкъл Тагърт. — Добре, да си уговорим среща.

След кратък миг колебание момчето се обърна към клавиатурата си и каза:

— Точно така, да пробваме.

ПЕТА ГЛАВА

Майкъл Тагърт изгледа секретарката си Кети, която седеше на вратата с дяволита усмивка.

— Спомняш ли си писмото от господин Елая Джей Харкорт, който искаше среща днес?

Майк се намръщи и кимна. Трябваше да обядва с жена си след половин час, а изражението на Кети сякаш му казваше, че ще има някои промени в графика.

— Да?

— Довел е секретарката си... — рече Кети и се усмихна.

Майк не проумяваше защо някакъв мъж и неговата секретарка могат така да я забавляват, но когато Кети застана встрани, Майк видя две хлапета на около дванайсет. Момчето бе високо, слабо, с огромни очила, а очите му бяха толкова проникателни, че приличаше на ястреб. Един поглед върху момичето и Майк си представи каква красавица ще бъде тя, като порасне, освен това си личеше, че е много богата.

„Нямам време за такива шеги“ — помисли си Майк и се зачуди кой е пуснал тези деца тук. Безмълвно им посочи да се настанят.

— По всичко личи, че сте зает, уверявам ви, че ние също, така че няма да ви губим времето, а ще започнем по същество — рече Ели.

Майк прикри усмивката си. Момчето се държеше като зрял човек и определено му напомняше на някого, ала не можеше да се сети на кого.

— Искам майка ми да се ожени за брат ви.

— О, разбирам — рече Майк и се облегна на стола си. — И кой по-точно от братята ми?

— Най-големия — Франк.

Майк щеше да падне от стола си.

— Франк? — прошепна. Големият му брат бе истински демон, тиранин, студен като лед. — Франк ли? Искаш майка ти да се омъжи за Франк? — Той се наведе напред. — Кажете ми, момче, защо си убеден, че майка ти е подходящата жена?

При тези думи Ели се изправи, лицето му бе почервенияло от яд:

— Господин Тагърт е много добър мъж, а също така не може да кажете и дума против майка ми!

Момичето сложи ръка на рамото му и момчето веднага седна. Ала се извърна встрани и повече не погледна Майк.

— Може би аз трябва да обясня — рече момичето и се представи.

Майк бе впечатлен от начина, по който момичето набързо разказа тяхната история, предложението на Ели за Принстън, нежеланието му да изостави майка си. Докато говореше, той не откъсваше поглед от Ели, като се опитваше да си обясни всичко. И така, момчето искаше милиардер да се грижи за майка му. Амбициозно дете, не можеше да се отрече!

Нещо в Майк се преобърна, когато чу Ели да казва:

— Не му казвай това. Той не харесва брат си.

— Какво да не ми казва? — настоя Майк. — Аз обичам брат си. Просто понякога е трудно да се общува с него. Сигурен ли си, че имаш предвид Франк Тагърт? Да не би да си допуснал грешка?

При тези думи Ели извади плик от вътрешния джоб на якето си. Майк веднага разпозна личната кореспонденция на Франк. Тяхното семейство разграничаваше личната от бизнеспочтата. Всички от фамилията винаги се шегуваха с Франк, че не пише на никого освен на семейството си. Напоследък се носеше слух, че дори и на жените изпращал писма от името на фирмата.

И така, брат му бе изпратил писмо на това момче и по надписа на листа се познаваше личната му поща.

— Може ли да видя? — попита Майк и протегна ръка. Ели понечи да прибере плика в джоба си.

— Покажи му го — настоя Челси. — Важно е.

Ели неохотно му подаде писмото.

Майк бавно извади листа от плика и го прочете. Беше написано на ръка, а не напечатано. Доколкото знаеше, Франк не бе писал, откакто завърши университета.

Скъпи Ели,

Толкова се зарадвах, когато получих писмото ти. Новите ти теории относно изкуствения интелект са гениални. Да, непременно ще наема някого да поразпита какво са открили досега.

Жената на един от братята ми си родиха бебе, момиченце, бузките му са червени като домати, открих ѝ сметка в банката, ала не съм казал на никого.

Радвам се, че подаръкът за рождения ден ти е харесал. Аз обещавам да нося копчетата за ръкавели, които ми изпрати, когато се срещна с президента.

Как са Челси и майка ти? Непременно ми кажи, ако баща ти отново откаже да ти плати издръжката. Познавах юристи, също така и гангстери. Всеки баща, които не се отнася добре със син като теб, заслужава да си научи добре урока.

С много любов от истинския ти приятел,
Франк

Майк трябваше да прочете писмото три пъти и дори и след това не бе сигурен, че то е от Франк. Когато на някого от братята му се родеше дете, Франки винаги казваше:

— Няма ли да спрете най-накрая?

А тук заявяваше, че новороденото на брат му има бузки като домати — което си беше истина.

Майк внимателно сгъна листа и го пхна в плика. Ели за малко да го сграбчи от ръцете му.

— Ели искаше майка му да срещне Франк Тагърт на място, където социалното и материалното положение няма да имат значение — поясни Челси. — Тя е медицинска сестра и ние си помислихме, че тя би могла да отиде в планинската хижа, където е отседнал господин Тагърт, ала не можахме да я открием.

Майк се затрудни да разбере същността на казаното. Той погледна часовника си и подхвърли:

— Имам среща с жена си след десет минути, за да обядваме. Искате ли да дойдете с мен?

След около час с помощта на съпругата му Саманта Майк най-накрая разбра цялата история. И което бе по-важно — сети се на кого му напомня Ели. Той приличаше изцяло на Франк: хладно държание, проникателни очи, гениален ум, завладяваща личност.

Докато ги слушаше, Майк се почувства наранен и ядосан, че големият му брат обичаше непознато дете, но това поне бе доказателство, че е способен да обича. Би могъл да обича.

— Мисля, че това е много романтично — рече Саманта.

— Смятам, че горката жена ще се ужаси, когато срещне Франк — промърмори Майк, ала млъкна, защото Саманта го срита под масата.

— И така, как да организираме това? — попита Саманта. — Какъв размер носи майка ти?

— Дванайсет, тя е дребничка — отвърна Челси. — Всъщност е ниска и д... — Нямахме нужда да се обръща, за да усети погледа на Ели. Той не бе говорил много, държеше се някак враждебно към Майк. — Тя е, а-а-а, закръглена — довърши Челси.

— Разбирам. — Саманта извади малък бележник от чантата си.

— Защо размерът на дрехи е толкова важен? — попита Майк.

Челси и Саманта го погледнаха така, сякаш е малоумен.

— Как да отиде в хижата — по дънки и риза ли? Челси, хайде да отидем да купим нещо от кашмир?

— Кашмир ли?! — едновременно изкрещяха Ели и Майк и като че ли това ги сближи: мъжете против жените.

Саманта не обърна никакво внимание на съпруга си.

— Майк, ти напиши писмо на госпожа Харкорт...

— Стоуи — поправи я Ели. — Сегашната съпруга на баща ми искаше майка ми да си върне моминското име и тя го направи.

При тези думи Саманта изгледа уплашено и загрижено съпруга си. Той знаеше, че няма връщане назад. Защото отсега нататък всичко, което Ели и Челси поискаха, щяха да получат.

ШЕСТА ГЛАВА

Ранди слезе от коня си и се запъти към хижата. Беше в добро настроение. През последните няколко дни се бяха случили толкова много неща, че тя нямаше време дори да ги обмисли. Вчера бе дошъл някакъв мъж в болницата и я бе попитал дали ще приеме малко извънредна работа, да се грижи за някакъв пациент от днес сутринта за около две седмици. Отначало мислеше да откаже, да се оправдае, че от болницата няма да й дадат почивни дни, ала се оказа, че отпуската й вече е уредена от шефа на персонала, когото тя дори не бе виждала досега.

После рече на мъжа, че не може да приеме, защото има син, за когото трябва да се грижи и не може да го остави сам. В този момент я потърсиха по телефона и Ели я умоляваше да го пусне със семейството на Челси на страхотно пътуване с яхта. Може би в друг случай щеше да възрази, но сега не можа да му откаже.

Когато затвори телефона, мъжът все още я чакаше.

— Само за две седмици — рече тя, — после трябва да се връщам.

Когато се съгласи, мъжът й каза, че пациентът й се намира в хижа в Скалистите планини и единственият начин да се стигне дотам е с хеликоптер или с кон. Тъй като не й се понрави идеята да я свалят от хеликоптера с някакво въже, реши да отиде с кон.

Рано на следващата сутрин тя прегърна и целуна Ели, сякаш щеше да се върне след година, качи се в колата си и кара около петдесетина километра в планината. Възрастен човек на име Сенди я чакаше, готов да я изпроводи до хижата. Той имаше два оседлани коня и три мулета, натоварени с провизии.

Яздиха цял ден и Ранди бе сигурна, че ще я заболи гърлото, защото въздухът беше чист, но хладен и с височината ставаше все по-студено. Беше край на есента и снегът съвсем скоро щеше да покрие планините.

Когато наближиха хижата невероятна сграда от дърво и камък, тя си помисли, че сигурно това място е най-безлюдното и усамотено на света. Нямаше никакви жици и кабели наоколо, нямаше пътища, никаква връзка с външния свят.

— Отдалечено кътче, а?

Сенди вдигна очи от мулето, което разтоварваше.

— Франк се е погрижил това място да има всякакви удобства. Има подземно електричество и канализация.

— Какъв човек е той? — попита тя.

Тъй като пътеките бяха много тесни, те нямаха възможност да разговарят по пътя. Всичко, което Ранди знаеше за пациента си, бе, че с със счупена дясна ръка и му е трудно да изпълнява всекидневните си задължения.

Сенди се поколеба за малко, преди да отговори:

— Франк е различен. Затворен е и е малко особняк.

— Свикнала съм с възрастни и странни хора — рече тя усмихната. — През цялото ли време живее тук?

Водачът ѝ се изкикоти:

— През зимата снегът стига до два метра, Франк живее, където си пожелае. Той просто дойде тук, за да... може би да излекува раните си. Франк не говори много. Защо не влезеш вътре и не седнеш? Аз ще разтоваря багажа:

Ранди го послуша с благодарствена усмивка. Тя влезе вътре, седна и веднага заспа. Когато се събуди час по-късно, откри, че Сенди и животните са си тръгнали. Само огромните купчини кутии и торби доказваха, че той е бил тук.

Отначало се разтревожи, защото се оказа съвсем сама на това място, ала след това сви рамене и започна да оглежда, наоколо.

Хижата изглеждаше така, сякаш бе проектирана от компютър или напълно лишен от емоции човек. Беше изключително функционална, L-образна, в единия ъгъл имаше огромна каменна камина, диван и два стола. Може би щяха да са много привлекателни, ако не бяха покрити със здрав тъмносив плат, сякаш не се използваша. На пода нямаше килими, по стените не бяха закачени картини. Имаше само обикновена масичка с лампа. Кухнята се намираше в другия ъгъл и също бе много функционална. В дъното ѝ имаше две легла, покрити с кафяв брезент. Вратата до тях водеше към баня с тоалетна и душ.

Всичко бе изключително семпло. Чисто и подредено. Нямаше и следа от човешко присъствие.

Ранди се паникьоса за момент, тъй като си помисли, че пациентът ѝ си е събрал багажа и е напуснал хижата. Може би бе тук съвсем сама и не можеше да слезе от планината, освен ако не върви два дни пеша. Ала после забеляза два гардероба зад едно от леглата, абсолютно симетрични и еднакви. В единия бяха подредени мъжки дрехи: панталони от плътна материя, ботуши без следа от кал по тях.

— Охо, ама сме големи чистници! — промърмори тя с усмивка, после се намръщи, защото забеляза, че леглата са много близо едно до друго. Надяваше се старецът да не я сваля като някой хлапак. Достатъчно ѝ бе преживяното в училище.

— Дай ми само една целувчица, скъпа — казваха ѝ беззъби мъже, които протягаха ръце към младото ѝ тяло.

Усмихна се на глупавите си фантазии и отиде в кухнята. Надникна в нея. Видя шест тенджери и тигани. Бяха чисти и идеално подредени. И като че ли не бяха използвани досега.

— Значи не готвиме, нали така, господин Тагърт? — промърмори тя и продължи да тършува. В шкафовете имаше бурканчета с подправки и билки — и те недокоснати.

— Какво, по дяволите, яде този мъж? — чудеше се Ранди.

Когато отвори последния шкаф, си отговори на въпроса. В него имаше микровълнова фурна, а зад вратата на ъгъла имаше и фризер. Беше пълен с полуфабрикати и Ранди се засмя. Изглежда, бе наета, за да готви на липсващия господин Тагърт.

— Горкият човечец! Сигурно умира от глад — развеселена изрече тя.

Разстоянието между леглата я бе притеснило малко, ала щом видя фризера, се успокои.

— И така, Миранда, момиче, не си тук за сексоргия, а да готвиш на самотен и възрастен човек със счупена ръка. Горкичкият. Чудя се къде ли е сега?

Реши да не губи повече време, а да надникне в съдържанието на багажа, който Сенди бе донесъл. В специални контейнери имаше телешко и около дузина пилета. Имаше рибни консерви, брашно, мляко, други консерви и няколко готварски книги. Колкото повече разопаковаше, толкова повече се убеждаваше, че истинската причина,

за да дойде тук, е да готви. Сети се за Ели. Той толкова искаше да пътува с Челси и семейството ѝ до Южна Франция, после до Гърция и Италия с огромна яхта. Едва ли в следващите две седмици щеше да се нуждае от грижите ѝ.

Ранди въздъхна и сложи едно пиле в микровълновата, за да го размрази. Не искаше да мисли, че с всеки изминал ден Ели расте и се нуждае все по-малко от нея.

— Синът ми вече е голям — въздъхна тя, взе пилето и започна да приготвя плънка от кубчета хляб, подправки и лук. — Не се самосъжалявай — каза си. — Не е болка за умирање. Може пък да срещнеш някой мъж, който да се влюби в теб и да си родиш още три деца. — Когато изрече това, тя се засмя. Не бе една от героините в любовните си романи. Не беше поразителна красавица с великолепно тяло, което кара мъжете да въздишат от желание. Болезнената истина бе, че бе съвсем обикновена жена. Ако беше в средновековието, щеше да е изключително красива, ала в днешно време беше модерно да си със скулесто лице. А да си признаеше честно, тя имаше около десетина килограма в повече. Понякога се успокояваше с мисълта, че ако сега беше XVII или XVIII век, художниците можеха да я вземат за модел на Венера — богинята на любовта. Ала сега това не ѝ помагаше, защото най-известните модели тежаха около четирийсет и пет килограма.

Докато Ранди приготвяше вечеря за отсъстващия си пациент, се опита да не мисли колко е самотен животът ѝ, че любимият ѝ син скоро ще я напусне, за да учи, и тя ще остане сама.

След два часа беше запалила огън в каменната камина, пълненото пиле се печеше в неизползваната досега фурна, а на котлона се варяха зеленчуци. Беше натопила няколко горски цветя, които откъсна от поляната пред хижата, и ги сложи на перваза. Мястото започна да прилича на истински дом.

Когато вратата с трясък се отвори и в хижата нахлу някакъв мъж, Ранди едва не изпусна чайника. Мъжът съвсем не беше възрастен. Косата му бе малко прошарена на слепоочията, иначе бе лъскава и черна, а устните му бяха присвити. Беше изключително мъжествен и много привлекателен.

— Коя си ти и какво правиш тук? — попита той.

Тя преглътна уплашено. Определено този мъж бе свикнал да дава заповеди и всички да ги изпълняват.

— Аз съм вашата медицинска сестра — рече тя и кимна към ръката му, която бе гипсирана почти до рамото. — Счупването е било доста сериозно при този гипс и сигурно се затруднявате с домашните си задължения.

Тя заобиколи шкафа и се приближи към него, като не обърна внимание на заплашителното му изражение.

— Миранда Стоуи — рече и нервно се усмихна. — Но вие вече знаете това, нали? Сенди ми каза, че си носите медицинския картон и може би, ако го видя, ще разбера повече за състоянието ви. — Той не промълви и дума и тя се намръщи. — Елате и седнете, вечерята е почти готова и... нека да ви помогна с ботушите.

Той не я изпускаше от поглед, бе загубил ума и дума и не я отблъсна, когато тя нежно го хвана за здравата ръка и го настани на стол до масата. Коленичи пред него и започна да развързва ботушите му, като си мислеше, че в тази хижа щеше да ѝ е много скучно, ако той продължаваше да се държи така.

Когато той се засмя, тя вдигна глава. И Ранди се усмихна, макар че не разбираше каква е причината за смеха му.

— Не мога да отрека, че ти си най-добрата засега — рече той.

— Как така? — попита тя, като си помисли, че това е някакъв виц.

— За теб говоря. Искам да кажа, че съвсем не ми изглеждаш на... как се беше нарекла — медицинска сестра.

Ранди се намръщи.

— Аз съм медицинска сестра.

— Естествено, сладурче. Аз пък съм Вълшебникът от Оз.

Ранди спря да развързва връзките му и се изправи, като го погледна отвисоко.

— И каква точно мислите, че съм? — попита тя тихо.

— С тези пищни форми — рече той и посочи големите ѝ гърди — можеш да бъдеш само едно нещо.

Ранди бе много добра и мила жена. И на мравката път правеше, ала този висок и привлекателен мъж, който сочеше така нагло към гърдите ѝ, я изкара извън релси. Беше заякнала след всичките тези години, през които оправяше легла и местеше пациентите, затова го хвана за раменете и го бутна с всичка сила. Той полетя назад със стола, посегна да се хване за масата, за да не падне, ала дясната му гипсирана

ръка бе от страната на масата, затова не успя да се задържи и се строполи на пода.

Ранди знаеше, че трябва да изчака да види дали е добре, ала вместо това се обърна и се насочи към вратата на хижата.

— Защо... — започна той и я хвана за глезена.

— Разкарайте се! — рече тя и го ритна, ала той не се отказваше и продължаваше да я дърпа. Накрая тя падна върху него, като удари болната му ръка. Бе сигурна, че от удара доста го е заболяло.

Той се извъртя и притисна тялото ѝ към пода.

— Коя си ти и колко искаш?

Ранди объркана го погледна. Той беше на около четирийсет години и тялото му бе в отлична форма.

— За тази работа печеля по четиристотин долара на седмица — рече тя и присви очи. — Имам предвид като медицинска сестра.

— Медицинска сестра — рече той с пренебрежение. — Така ли го наричат вече?

Тя го блъсна силно, ала не можа да се откопчи от хватката му.

— Как ме намери? Симпсън ли ме издаде? Не, едва ли, той не знае. Кой те изпрати? Японците ли?

Ранди престана да се бори.

— Японците ли? Сигурен ли сте, че само ръката ви е пострадала? Май ми се струва, че ви хлопа дъската.

— Ами защо да не са те, не изгаряха от щастие, когато спечелих последната сделка. Но какво да направя — микрочиповете са умряла работа. Трябваше да...

— Господин Тагърт! — прекъсна го тя, тъй като по всичко личеше, че е забравил, че лежи с цялата си тежест върху нея. — Нямам представа за какво говорите. Ще ме пуснете ли най-накрая?

Той я погледна и сякаш цветът на тъмните му очи се измени.

— Не приличаш на жените, с които съм бил, и затова ще ми е много забавно с теб. — Той се ухили дяволито. — Мекото ти тяло ще ми дойде добре. Писна ми от кльошавите модели и актриси.

При тази забележка си го представи в месарския магазин как опипва пилетата, за да прецени дали са меки. Така се ядоса, че го ритна в слабините и той се преви от болка.

— Сега! Господин Тагърт! — рече тя, изправи се и се наведе към него. — Може ли да ми обясните за какво става въпрос?

Той се държеше с една ръка, претърколи се и удари болната си ръка в крака на масата. Сърцето на Ранди за малко да се пръсне.

— Аз съм...

— Какво? — попита тя.

— Милиардер.

— Вие сте... — Не знаеше дали да се смее, или да го ритне отново. — Вие сте... — Въобще нямаше представа за колко пари говори. — Значи сте богат и си мислите, че съм се качила чак тук... да ви взема парите?

Болката бе започнала да отминава и той успя да се стовари върху стола.

— Че защо иначе ще си тук?

— Защото сте поискали медицинска сестра — изстреля тя. — Вие ме наехте.

— Чувал съм тази история и преди.

Тя погледна към него; никога не бе побеснявала така.

— Господин Тагърт, вие може да имате много пари, ала не струвате нищо като човек.

Тя не осъзнаваше какво върши, намираше се в Скалистите планини и не знаеше как да се върне обратно в цивилизацията. Грабна пуловера си от дивана и излезе от хижата.

Тръгна по следите, беше толкова разярена, че не съзнаваше накъде върви.

Дори и Лесли не беше я изкарвал така от равновесие. А този мъж успя. Лесли я лъжеше, манипулираше я при всеки удобен случай, ала никога не го бе обиждала така.

Тя се изкачваше и слизаше по склоновете, без да обръща внимание на залязващото слънце. В един миг бе слънчево и топло, в следващия — черно като в рог и мразовито. Облече пуловера си, ала и това не помогна.

— Ще се върнеш ли вече?

Почти подскочи, когато чу гласа му. Обърна се и едва го забележа сред дърветата.

— Няма да се върна в хижата — рече тя. — Смятам да си отида в Денвър.

— Да, разбира се. Денвър е в тази посока. — Той посочи противоположния път.

Тя се опита да спаси каквото е останало от наранената ѝ гордост.

— Аз просто исках да... си взема куфара.

— Аха.

— Добре, господин Тагърт — рече тя. — Спечелихте. Въобще не знам къде се намирам и накъде съм тръгнала.

Той се приближи към нея, направи си път през храстите и там, на около стотина метра разстояние, тя видя хижата. Светеше от топлината. Почти усещаше огъня до себе си.

Ала тя тръгна по пътеката за Денвър.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Вкъщи — рече и се препъна в някакъв дънер. Ала успя да запази равновесие и не падна. Продължи да върви.

Той я последва.

— Ще замръзнеш от студ, освен ако мечките не те нападнат.

Тя продължи да върви.

— Нареждам ти да...

Тя спря и го погледна.

— Нямате никакво право да ми нареждате. Въобще, разбирате ли ме? Сега, ако обичате, бихте ли ме оставили на мира? Искам да си отида вкъщи. — За неин ужас гласът ѝ бе изпълнен със страх, бе готова да заплаче всеки момент. Гневът ѝ обикновено минаваше бързо. Независимо какво правеше Лесли, тя не се сърдеше за повече от минута.

Тя се стегна и продължи по пътя.

— Бих ли могъл да те наема като готвачка и икономка? — рече той някъде зад нея.

— Не можете да си го позволите — отвърна тя.

— Така ли? — рече той и тя усети, че е точно зад нея. — Ако си бедна...

— Не съм бедна. Просто имам малко пари. Вие, господин Тагърт, сте бедният. Мислите си, че можете да купите всичко на този свят. Жалък сте.

— И наистина е така, повярвай ми, ти също имаш цена.

— Трябва да сте много самотен, щом мислите така.

— Никога не съм имал свободно време, за да разсъждавам що е самота. Сега, какво бих могъл да ти предложа, за да ми готвиш?

— Това ли искате? — Може пък и да размисли, нямаше да е зле, все пак и тя можеше да върши нещо, което определено да се окаже безопасно, отколкото да я изядат мечките.

— Петстотин долара на седмица — рече той.

— Ха!

— Хиляда?

— Ха. Ха. Ха — саркастично се изсмя тя.

— Какво тогава? Какво най-много искаш на света?

— Най-доброто образование, което може да има момчето ми.

— Кембридж — изрече той автоматично.

— Където и да е, но да е най-доброто за сина ми.

— Искаш да поема разходите за четири години в Кембридж, защото си ми готвила една седмица. Говориш за хиляди долари.

— Не четири години. Само първата.

При тези думи Франк се усмихна.

— Ти, жено, си напълно луда — рече той и си тръгна.

Ранди се спря и погледна гърба му.

— Видях горски ягоди там някъде. Мога да ви направя френски палачинки — толкова фини, че ще можете да виждате през тях. Донесла съм прясна сметана, в която ще сложа ягодите и ще ги завия в палачинките. Заешкото задушено, което готвя, се пече цял ден. Слагат се много подправки. Някъде забелязах патици, а сигурно няма да повярвате, ако ви кажа, че мога да готвя патешко с чаени листа.

Франк беше спрял.

— Но вие не сте заинтересуван, нали, господин Милиардер? Вие можете да си изпечете пачките, вкусът им е превъзходен, нали?

Той се обърна към нея.

— А какво ще кажеш за картофите?

— Дребни картопки, печени в жарта, полети с масло и поръсени с магданоз.

Той отново пристъпи към нея. Когато заговори, гласът му бе тих:

— Видях брашно.

— Правя сладки с мед за закуска и пресен хляб за вечеря.

Той направи още една крачка към нея:

— Само първата година, така ли?

— Да — рече тя твърдо, като си представяше колко много ще се хареса на Ели. — Само първата година.

— Добре — рече той, сякаш това бяха най-трудните думи, които изрича.

— Искам го на хартия.

— Естествено. Сега вече ще се връщаме ли в хижата?

— Разбира се. — Ранди мина покрай него с високо вдигната глава, той й проправяше път през храстите.

Докато вървяха един до друг, той се пошегува:

— Слава на Бога, че в готвенето те бива повече, отколкото в ориентирането.

— Слава на Бога, че имате пари да си купите това, което искате.

Ранди не забеляза как се навъси той, тъй като вървеше пред него. Ако трябваше да бъде честен, Франк Тагърт не бе свикнал да бъде заобиколен от жени, които не му се подмазват. Освен че беше привлекателен и много богат, бе забелязал, че е неустоим за жените.

Но, разбира се, никога преди не бе срещал жена като тази. Повечето, с които бе излизал, бяха дългокраки, с идеални форми, красиви кукли, нищо повече. Беше забелязал, че ако се отегчи от някоя от тях, бижутата можеха да пресушат сълзите й мигновено.

За разлика от тях жената пред него имаше възможност да поиска много пари, ала тя не пожела нищо за себе си.

Докато я наблюдаваше как върви към хижата, си помисли за съпруга й. Как е могъл да я пусне сама в планините да се грижи за друг мъж?

Щом влезе в хижата, седна на масата и изпита вълчи глад. Изчака я да затопли яденето и да му го сервира. За себе си Ранди сипа малко и отиде в другия ъгъл на стаята. Седна на пода и започна да се храни, като наблюдаваше огъня.

Страшно възмутен и с огромни усилия, защото бе с една здрава ръка, той вдигна чинията си и се премести при нея. Тъкмо седна на пода, и тя се вдигна и отиде на масата.

— Защо го направи? — попита той крайно възмутен.

— Работничките не се хранят с господин Милиардера.

— Ще престанеш ли да ме наричаш така? Казвам се Франк.

— Знам, господин Тагърт. А как се казвам аз!

По дяволите, наистина не помнеше. Бе сигурен, че се представи, ала като се имаше предвид обстоятелствата, при които го направи, можеше да му се прости.

— Не помня — отвърна той.

— Аз съм госпожица Стоуи — рече тя. — И бях наета като медицинска сестра.

Тя беше зад него на масата, той се извърна, при което се сви от болка, и видя, че тя бе с гръб към него. Толкова много се възмути, че премести чинията си, така че да наблюдава гърба ѝ.

— Ще бъдеш ли така любезна да ми кажеш кой те нае? — попита той. Пилето бе много вкусно и той си помисли, че заради една седмица би се жертвал да изпрати хлапето в колеж — е не чак толкова, но какво да се прави. Щеше да го приспадне от благотворителността.

— Брат ви.

Франк почти се задави.

— Брат ми те е наел? Кой от всичките?

Забеляза как се напрегна.

— Ако питате мен, господин Тагърт — рече тя, — някой ви е погостил доста гаден номер. Наистина ще започна да ви съжалявам, ако всичките ви братя се отнасят враждебно към вас и са способни да се шегуват така подло.

Франк бе сигурен, че всеки един от тях с радост би го изиграл, ала не го сподели с нея.

След забележката ѝ той не проговори повече и се опита да се съсредоточи върху храната. Тази жена едва ли би взела хляба на френския му готвач, ала ястието ѝ ухаеше приятно и порциите бяха големи. В къщата му в Денвър, в апартаментите му в Ню Йорк и Лондон готвачите му сервираха нискокалорични храни.

Тя привърши с храненето и мълчаливо почисти пред себе си, после и пред Франк. Той се облегна на масичката и се загледа в огъня. Не беше пушач, ала когато Ранди му сервира чаша ароматно кафе, му се прииска да си запали цигара.

„И пищна жена в леглото ми“ — както обичаше да казва баща му.

Отпусна се и му се приспа. Наблюдаваше как Ранди се движи из стаята и...

— Какво правиш? — попита той, когато тя започна да забива пирон в стената между двете легла.

— Разделям стаята — отвърна тя. — Или поне се опитвам.

— Уверявам те, госпожице Стоуи, че това не е необходимо. Не възнамерявам да ти досаждам.

— Достатъчно ясен бяхте, когато обсъдихте преди малко... женските ми прелести, нали така му викат? — Тя заби още един гвоздей и закачи някакво одеяло на тях.

Разярен, Франк се изправи.

— Няма нужда да правиш това.

— Не го правя заради вас, а заради себе си. Разбирате ли, господин Милиардер, не ви харесвам. Въобще не ви харесвам и едва ли има някой на света, който да ви харесва. Сега, ако ме извините, ще отида да се изкъпя.

СЕДМА ГЛАВА

Ранди се потопи във ваната. Водата бе толкова гореща, че краката я заболяха, ала имаше нужда от тази топлина, за да сгрее сърцето си. Беше близо до Франк Тагърт, а той беше като айсберг. Ранди се чудеше дали някога през живота си е изпитвал топлота, дали някога е обичал някого. Искаше ѝ се да вярва, че е герой от любовните ѝ романи, който е бил жестоко наранен от някоя безчувствена и жестока жена и зад ледената му обвивка се крие топло и любящо сърце.

За малко да се изсмее. През цялата вечер я бе наблюдавал с подозрение; почти усещаше погледа му в гърба си. Сигурно се бе чудил каква е тя, на кой свят принадлежи. Също като счетоводителите, които отчитат разходите.

— Лесли поне беше по-страстен — прошепна тя и се отпусна във ваната. — Лъжеше страстно, изневеряваше страстно, печелеше пари страстно. — А когато погледнеше в очите на Франк Тагърт, не виждаше и следа от страст. Той никога не би лъгал жена си къде е прекарал нощта, тъй като въобще не се интересуваше дали ще я нарани с изневярата си.

В края на краищата реши, че е по-добре въобще да не мисли за господин Милиардера. Домъчня ѝ за Ели и Челси, чудеше се какво ли правят сега. Щеше ли Ели да се храни добре, ако не беше близо до него? Щеше ли да изключи компютъра си и да си легне, ако не е там, за да му направи забележка? Щеше ли...

По-добре беше да престане да мисли за сина си, защото щеше да се разплаче. Внезапно ѝ хрумна, че този, който бе изиграл тази лоша шега на Франк Тагърт, несъмнено го бе направил и с нея. Очевидно някой си бе помислил, че ако изпрати жена от простолудието да прекара седмица с красив и богат мъж като господин Тагърт, е най-големият майтап.

Излезе от ваната, подсуши се и отвори чантата си, за да извади нощницата си и стария халат. За малко да изпищи от ужас, когато видя съдържанието на чантата. Това не бяха нейните дрехи. Когато видя

етикет „Кристиан Диор“ на красивата розова нощница, щеше да припадне. Облече я и си помисли, че е направена от най-финия египетски памук, бюстието ѝ бе украсено с миниатюрни копринени рози. Нощницата бе в комплект с халат, който бе полупрозрачен и изключително секси. Едва ли Ели можеше да си представи подобно облекло, и то предназначено за готвачка.

Тя бързо мина покрай леглото на Франк Тагърт, вдигна завесата между леглата и започна да рови в куфара за дрехите си.

— Има ли някакъв проблем? — попита той от другата страна на преградата.

— Не, разбира се, че не. Какъв проблем може да има? — Като обезумяла хвърляше дрехите, които виждаше за пръв път. Ако беше 1930 година и известна актриса трябваше да прекара седмица в Скалистите планини, тези дрехи щяха да ѝ свършат прекрасна работа. Що се отнася до Ранди, тя никога през живота си не бе носила кашмир и коприна.

Ранди беше спокойна личност, много рядко избухваше. От време на време ѝ се налагаше да понася измамите и глупостите на Лесли, но това бе всичко.

Откри завесата и навря три кашмирени пуловера в лицето на Франк Тагърт.

— Искам да знам какво става тук? Защо съм тук? Чии са тези дрехи?

Седнал на единия ъгъл на леглото, Франк се бореше с ботушите си.

— Кажи ми, госпожице Стоуи, омъжена ли си?

— Разведена.

— Разбирам. Семейството ми е много голямо и постоянно се сдобива с нови членове, ако разбираш за какво говоря? Предполагам, че са поискали и аз да направя същото.

— Вие... — Изпаднала в шок, Ранди седна на леглото си. — Те са... Искате да кажете, че искат ние да се...

— Да. Или поне предполагам.

— Така предполагате? — Тя едва преглътна. — Аз пък си помислих, че семейството ви ме е изпратило тук, защото е доста забавно да съберат жена като мен и мъж като вас. Може би са решили да се повеселят.

Докато тя обясняваше, Франк се опитваше да развърже ботушите си с една ръка, ала не бе успял дори да ги разхлаби.

Без да се замисля какво прави и с какво е облечена, Ранди клекна пред него и се зае с ботушите му.

— Не че искам да си пъхам носа, където не ми е работа — рече тя, докато свали чорапите му и набързо масажира краката му, както правеше с Ели и преди време с Лесли, — ала се чудя защо са избрали точно мен. С вашата красота и пари може да имате всяка жена.

— Ти си точно техен тип. Изглеждаш доста плодовита.

Тя започна да разкопчава ризата му.

— Как?

— Символ на плодовитост. Майка. Обзалагам се, че синът ти е смисълът на живота ти.

— И какво лошо има в това? — попита тя.

— Абсолютно нищо.

Тя свали ризата му.

— Има ли по-добър живот за една жена, която се посвещава на децата?

— Само едно дете ли имаш?

— Да — отвърна тя тъжно и когато го погледна, като че ли той искаше да ѝ каже: „Знаех си“. — И така, брат ви ме е изпратил тук с надеждата, че аз бих... бих направила, какво бих направила, господин Тагърт?

— Като гледам как си се облякла, мисля, че Майк е измислил всичко това, тъй като Саманта, жена му, прилича на романтична героиня от любовен роман.

— Романтична героиня?

— Да. Единственото, което иска в живота, е да се грижи за Майк и непрекъснато увеличаващия се брой деца.

— Личи си, че не сте чели такива романи. Днешните героини искат кариера, независимост и...

— Съпруг и деца.

— Може би. Станете — нареди му тя и започна да разкопчава панталоните му. Беше събличала толкова много пациенти, че въобще не ѝ правеше впечатление.

— Колко пъти си чела за някой мъж, който казва: „Искам да спя с теб, но не желая да се женя и да създавам семейство?“ — попита той.

— Разбирам, значи такива трябва да бъдат мъжете.

— А може би да не искаш да се жениш и да имаш деца е нещо грешно?

Тя се усмихна хладно и рече:

— Никога не съм срещала мъж като вас, ала ще рискувам: мисля, че не сте женен, никога не сте искали да бъдете, никога няма да бъдете. Нямате деца, а ако имахте, щяхте да ги посещавате с разрешението на съда.

Беше останал само по шорти и тениска. Тялото му бе в превъзходна форма, ала тя не изпитваше нищо към него. Отнасяше се с него като към статуя.

— Какво те кара да си мислиш, че нямам жена? Можех да се ожена няколко пъти. — Ранди бе събудила любопитството му.

— Сигурна съм, че сте имали подобни случаи, ала единствената причина, поради която някоя жена ще се омъжи за вас, са парите ви.

— Моля?

Може би бе малко подло от нейна страна, ала тя искаше, да наруши леденото му спокойствие.

— Не желая да бъда груба, но вие въобще не сте мъжът-мечта.

— И за какви мъже мечтаят жените, госпожице Стоуи?

Тя се усмихна замечтано, оправи леглото му и отвърна:

— Мечтаят за мъж, който да бъде само техен, чийто свят ще бъде свързан с техния. Той може да излиза и работата да му е да решава световни проблеми, всички да си мислят, че е силен и непоколебим, ала когато се прибере вкъщи, да сложи глава в скута на жена си и да ѝ каже, че не би постигнал нищо, ако не е тя. И най-важното, тя знае, че това е самата истина. Той се нуждае от нея.

— А, разбирам. Силен мъж, който е и слаб.

Тя въздъхна.

— Нищо не разбирате. Кажете ми, всичко ли анализирате? Всичко ли записвате в счетоводната книга? — Тя го изгледа студено. — За какво печелите вашите милиарди!

Той си легна.

— Имам много племенници и племеннички и мога да те уверя, че съм си направил завещанието. Ако нещо се случи с мен утре...

— Ако нещо се случи с вас утре, на кого ще липсвате? — попита тя. — Кой ще плаче на погребението ви?

Изведнъж Ранди се почувства ужасно изморена, отиде в своята половина и си легна. Беше по-самотна от всякога. Може би това се дължеше на желанието на Ели да отиде в колеж, или на твърдението на този мъж, че е създадена, за да ражда и да отглежда деца. Когато Ели си тръгне, ще е сама, едва ли някой мъж щеше да дойде на черен кон и да почука на вратата ѝ... Престана да мисли и заспа.

Не знаеше колко дълго е спала, когато я събуди мъжки глас:

— Госпожице Стоуи?

Стресната, тя погледна Франк Тагърт, който бе застанал над нея по бельо, с гипсирана ръка и я гледаше с черните си и сериозни очи. Само слабият огън от камината осветяваше стаята.

Обзалагаше се, че изглежда точно така, когато сключва сделките си за милион долари, и се чудеше какво ли ще иска от нея.

— Да?

— Имам предложение за теб. Нещо като обединение.

Той се изправи, а тя отново се излегна, без да се замисля, че ефирното ѝ облекло позволява да се види всяка извивка на тялото ѝ. Ала като че ли Франк не забелязваше това.

— Обикновено — започна той — такива неща не ми влияят. Семейството ми са ми го казвали и по-грубо. Но може би, когато един мъж наближи четирийсетте и...

— И един милиард — прекъсна го тя.

— Да, ами, идва време, когато започва да мисли за живота и смъртта си.

— Мидас — рече тя и се сети за приказката, в която някакъв мъж превърнал всичко, включително и любимия си син, в злато.

— Да кажем нещо подобно. — Той се поколеба и за пръв път забеляза пищните ѝ гърди. — Независимо какво си мислят другите и аз съм човешко същество.

При тези думи Ранди издърпа одеялото и се зави до врата. Тя не си падаше по флиртовете за една нощ. Всъщност не би чела и любовни романи, в които героините си имат много любовници.

— Господин Тагърт... — започна тя.

Ала той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Въобще не се притеснявай от мен. Не съм изнасилвач.

Тя пусна завивките. Не се възприемаше като жена, която побърква мъжете от страст и те не могат да се контролират.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Опитвам се да те помоля да се омъжиш за мен.

ОСМА ГЛАВА

— Брак? — възкликна тя. — С мен?

— Да — отвърна нервно той. — Разбирам, че си изненадана. Повечето мъже с богатство като моето се женят за високи и руси куклички, които се занимават с коне или с висша мода. Не се женят за ниски, закръглени жени, които не поддържат маникюра си и...

— Разбрах ви. И защо тогава не се ожените за някоя от ездачките, които прекарват живота си в мерене на дрехи? — усмихна се злобно тя.

— Може би както каза, те ще се омъжат само заради парите ми.

— Господин Тагърт — рече тя твърдо. — Не се интересувам нито от парите ви, нито от вас самия.

Той също ѝ се усмихна нагло.

— Сигурен съм, че искаш неща, които могат да се купят с повече пари. Сигурно живееш в къща, чиято ипотека още не си изплатила, обзалагам се, че колата ти е на три години. Бившият ти съпруг плаща ли някаква издръжка? Ти си от жените, които никога не биха дали под съд някого заради дълг. Откога не си си купувала нови дрехи? Със сигурност желаеш много неща за сина си.

Това, че той безпогрешно описва живота ѝ, я вбеси.

— Това, че съм бедна, не значи, че съм чумава. И откакто отмениха робството преди няколко години, не ми се налага да се продавам, за да си купя нова кола.

— Какво ще кажеш за бял мерцедес с червен кожен салон?

За малко да се изкикоти.

— Наистина ли, господин Тагърт? Та това е нелепо! Каква е истинската причина да се ожените за мен? Ако все още искате, разбира се.

— Когато реша нещо, не си променям мнението.

— Да, мога да си го представя.

Отново ѝ се усмихна по начин, който я накара да се замисли дали някоя от онези блондинки в живота му е противоречала.

— Животът ми е прекалено идеален — отвърна той. — Дори с започнал да ми доскучава. Всичко е подредено идеално. Прислугата ми е най-добрата и скъпо платената. И косъм няма да намериш на пода във всичките ми къщи и апартаменти. Нещо ме накара да се запитам няма ли да ми е по-приятно, ако имам за съпруга непринудена и обикновена жена. В къщите ми цари пълен ред, в тях има еднакви вещи.

Тя примигна изненадано:

— Еднакви кърпи, еднакви...

— Еднакви дрехи, точно в същите гардероби, подредени по един и същ начин и няма значение къде съм, знам къде се намира всяка една дреха или вещ.

— О, Боже! Голяма скука.

— Но пък полезно.

— И как ще се впиша в целия този ред?

— Както ти казах по-рано, някоя обикновена жена е напълно подходяща за мъж с моето състояние и идеален живот.

— И защо не си вземете няколко жени — посъветва го тя. — Тъкмо ще имате жена във всяка къща. За разнообразие можете да ги подберете според цвета на косата. Разбира се, едва ли ще са естествени.

Този път той леко ѝ се усмихна.

— Ако жените не създаваха толкова проблеми, отдавна да съм женен.

Не можа да потисне смеха си.

— Май започвам да разбирам. Искате да се ожените за мен, защото в живота ви ще настъпи пълен хаос.

— И ще имам деца.

— Деца ли? — попита тя и примигна.

— Да. Семейството ми с многодетно. Има много близнаци. Мисля, че искам деца. — Той погледна встрани. — Когато бях малък, се боях много от каквито и да е отговорности. Като най-голямото дете в семейството знаех, че ще управлявам бизнеса.

— Принцът с короната, така да се каже.

— Да, точно така. За мен винаги най-важното е било да изпълнявам задълженията си. Ала преди две години се запознах с едно момче.

Той замълча и Ранди настоя:

— Момче ли?

— Да, срещнах го в офиса на брат ми, търсваше насам-натам, преструваше се, че играе, ала слушаше и наблюдаваше всичко наоколо. Говорих с него и като че ли видях в него самия себе си.

— И оттогава ви се иска да имате собствени деца, така ли? Нещо като да се клонирате, права ли съм? Да ги направите пълни копия на вас.

— Донякъде. Ала това момче промени живота ми. Накара ме да разбера неща от своя живот. Откакто се срещнахме, си пишем. Станахме... — Той се усмихна. — Станахме приятели.

Ранди се зарадва, че той има поне един приятел на света, ала го съжаляваше, защото не можеше да се ожени и да има син като онова момче.

— Господин Тагърт, едва ли има начин да ви родя сина, който желаете. Моят син е сладко и любящо момче. Той е самата щедрост и любезност. Ще умре от срам, ако знае, че съм ви казала това, но аз го прегръщам всяка вечер и му чета приказки, докато заспи. — Нямаше да му казва, че вместо приказки му чете учебници по физика за напредналите, защото щеше да се развали впечатлението.

Франк се обърна към нея и рече:

— Бих желал моите синове да не приличат чак толкова на мен.

Ранди започна да се убеждава, че този мъж е напълно сериозен. Той беше толкова студен и ѝ предлагаше женитба, без да влага никакви чувства. Също така ѝ говореше за деца. Погледна го за миг и не можа да си представи този мъж обзет от страст. А може би щеше да нареди тази задача да се изпълни от вицепрезидента? Чарлс, жена ми се нуждае от дребна услуга.

— Защо се смееш? — попита той.

— Просто се сетих нещо. — Тя го погледна състрадателно. — Господин Тагърт, разбирам проблема ви и бих искала да ви помогна. Ако зависеше само от мен, може би щях да се замисля, ала ще бъдат замесени и други хора. Синът ми ще страда, ако ние с вас — така, де — имаме деца. Искам те да имат истински баща, а не мога да си ви представя как четете приказки на двегодишно детенце.

Той седеше на леглото и не помръдваше.

— Това като отказ ли да го приемам?

— Да. Не мога да се омъжа за вас.

Той я гледа известно време, после се изправи и мълчаливо си легна.

Ранди седеше в своето легло и се чудеше дали не е сънувала всичко това. Току-що бе отказала да се омъжи за доста заможен човек. Дали не бе глупачка? Сигурно си бе загубила разсъдъка. Ели би могъл да има най-доброто. А тя...

Ранди въздъхна. Би ли могла да се омъжи за човек, който ѝ е предложил само защото иска тя да внесе малко хаос в подредения му живот? Колко весело. Миранда обикаля като луда около хижата и се опитва да намери пътя за Денвър. Миранда е толкова глупава, че не може да разпознае номера, който ѝ скроява безсърдечният милиардер.

Не след дълго заспа.

На следващата сутрин Ранди мълчаливо приготвяше ягодови вафли, а Франк седеше пред камината и четеше данъчната реформа. Не бе обърнал страница от петнайсет минути, така че тя се досети, че той сигурно обмисля нещо.

„Несъмнено аз съм единствената жена, която се е опитал да купи и се е провалил“ — помисли си. Какво ли ще предприеме сега, за да ме спечели? Ще изпрати шоколади на Ели? Едва ли мъж като Франк Тагърт би отделил време, за да открие, че Ели би искал да си купи нов CD-ROM за компютъра и би предпочел това пред всичките шоколади на света.

Докато го наблюдаваше, изпита съжаление към него. От този мъж лъхаше студенина и безчувственост, личеше си, че е много самотен.

Тъкмо приготвяше захарния сироп за ягодите и се чу шум от хеликоптер, Франк скочи, за нейна изненада отвори тайна врата в стената и извади пушка.

— Стой тук — нареди ѝ той.

— Добре — прошепна тя, като се чувстваше като героиня от уестърн.

След няколко мига той се върна; остави пушката, откъдето я бе взел, и се настани на масата.

— Готова ли е закуската?

Тя разбра думите му по движението на устните му, тъй като шумът от хеликоптера го заглушаваше. Може би той не се интересуваше от нищо, ала нейното любопитство бе възбудено. Тя бързо сложи няколко вафли в чинията му, сипа му чаша кафе и излезе навън.

Хеликоптерът беше точно над хижата. Няколко сака вече бяха на земята. Висок рус мъж в черен костюм и с куфарче в ръка се спускаше по въжето. Ранди не можа да потисне усмивката си, представяйки си този тип от Уолстрийт как се появява между дърветата в тази изолирана планина. Когато се приближи още повече, тя избухна в смях, тъй като забеляза, че освен че държеше куфарчето и въжето, се опитваше да яде и ябълка.

Той се приземи точно пред нея. Беше привлекателен: много рус, с много бяла кожа, сините му очи бяха толкова ярки, че блестяха. Ранди забеляза, че куфарчето е закопчано за ръката му с белезници.

— Гладен ли сте? — попита тя, когато той ѝ се усмихна.

— Като вълк. — Той погледна по начин, който я накара да бъде поласкана. Тя му отвърна с топла усмивка.

— Ти си тук с Франк? — попита той.

— Не с него. Наеха ме като негова медицинска сестра, но на шега. Все още съм тук — чакайте малко. Можех да се върна с хеликоптера. — Тя сложи ръка над очите си и видя как хеликоптерът се отдалечава. Ранди се обърна към мъжа.

— Майк. Или Кейн? — попита той.

— Извинете, не разбирам.

— Шегата, която са изиграли на Франк и на вас, е дело или на Майк, или на Кейн. — Когато тя не отговори, той се усмихна и ѝ подаде ръка. — Казвам се Джулиан Уелс. Помощник на Франк. А вие сте?

Ранди сложи ръката си в топлата му длан.

— Миранда Стоуи. Ранди. Аз съм медицинска сестра, въпреки че в последно време работя като готвачка и икономка.

Той я погледна така, че тя се изчерви.

— Ще намеря начин да се разболея и да се възползвам от вашите услуги — изрече той с дрезгав глас.

Може би трябваше да му поясни, че не е от онези жени, ала истината бе, че от неговото възхищение се почувства много добре.

Вчера ѝ направиха предложение за брак, а днес флиртуваха с нея.

Тя силно дръпна ръката си от неговата — успя на втория опит.

— Господин Тагърт е вътре, а аз съм приготвила ягодови вафли за закуска.

— Красавице, ама ти можеш и да готвиш? Няма да ме вземеш за съпруг, нали? Знаех си, колко жалко.

Почувства се като осемнайсетгодишна хлапачка и се засмя.

— Господин Тагърт вече ми предложи. — Ужаси се, че сподели това. — Имам предвид... — не знаеше какво да каже, затова се отправи към хижата, а Джулиан остана като зашеметен от новината. Не можеше да повярва.

Франк не си правеше труда да поздравява, а Джулиан бе свикнал след толкова години, Франк изразяваше благодарността си към него за дългогодишния труд чрез шестцифрената заплата, много премии и привилегии.

Без да си разменят любезности, помощникът отключи куфарчето от ръката си и го подаде на Франк.

— За съжаление — започна Джулиан — казах на пилота да ме вземе след два дни. Мислех си да поостана за известно време и да отида на риболов. Не знаех, че имаш гостенка. Ако не е удобно да остана, мога да тръгна пеш.

Франк нареди:

— Ще спиш на дивана.

— Да, сър — отвърна Джулиан и намигна на Ранди, която му поднасяше горещи вафли.

— Закусвали ли сте, Ранди? — попита Джулиан. Когато тя поклати глава, той каза: — Искате ли да ми правите компания навън? Утрото е прекрасно и не бива да се пропилява.

Усмихната, тя го последва с чиния в ръка. На вратата се обърна и видя, че Франк ги наблюдава.

— Ще затворя, за да не ви притесняваме — рече невинно и остана доволна, когато той се навъси.

Джулиан бе сложил чинията си на някакъв дънер и сваляше сакото и вратовръзката си.

— Алилуя! — рече и разкопча горните копчета на ризата си. — Два дни пълна свобода. — Седна с чинията в скута си и се обърна към

нея: — Щом ще сме заедно два дни, да минем на „ти“. Тук и за теб има място.

Може би не трябваше да го прави, ала се настани до него и топлото ѝ тяло почувства неговото.

— Наистина ли Франк ти предложи да се омъжиш за него?

Ранди едва не се задави.

— Не биваше да ти казвам това. Не мога да си държа устата затворена. Всъщност не бе истинско предложение за брак, а нещо като сделка.

Джулиан вдигна вежди.

— Мога да разбера какво ще спечели той, ала не виждам какво печелиш ти в така наречената сделка. Освен парите, разбира се.

— Деца. Въобразил си е, че двамата с него можем да имаме деца.

При тези думи той се засмя.

— Старият Франк е казал това? Добре ли го познаваш?

— Въобще не го познавам. Само знам, че е най-студеният мъж на земята.

— Да. Много хора казват същото, но не го подценявай. И той е човек и изпитва чувства.

— Да, не отричам, че може би изпитва чувства, когато прави пари, но едва ли бих гласувала за него, ако го номинират за любовник на годината.

— Значи си спала с него, така ли?

— Не! — изкрещя тя с пълна уста. — Пази Боже! Аз обичам цветята и романтиката — Боже мой! Какви ги говоря. Господин Уелс, не съм героиня от любовен роман, за чието сърце се борят двама прекрасни мъже. Аз съм жена на средна възраст, с наднормено тегло, самотна майка и съм сигурна, че костюмът на гърба ви струва колкото печеля за цяла година. Абсолютно съм убедена, че ако тук имаше друга жена, никой от вас двамата нямаше да ме забележи.

Той ѝ се усмихваше.

— Ранди, знаеш ли каква си? Ти си истинска. Разбрах го в мига, в който те видях. Обикновено жените около Франк са толкова идеални и красиви, че направо изглеждат като кукли. А ти знаеш, че ако той изгуби парите си, те повече няма да го погледнат.

— Наистина, господин Уелс, аз...

— Джулиан.

— Джулиан, аз съм съвсем обикновена жена.

— О, нима? — Той отхапа от вафлата. Когато тя кимна, той продължи: — Когато се разведе, измъкна ли всички пари на съпруга си? — Той не изчака отговора ѝ. — Не, разбира се. Както ми се струва, си „разбрала“, че го е разорила някоя кукла Барби. Тя се загледа във вафлата си.

— Изглежда, те бива да анализираш хората.

— Точно за това ми плаща Франк: да поглеждам в очите на хората и да държа мошениците и лицемерите настрана.

В този момент вратата на хижата се отвори и оттам излезе Франк с въдица в ръка:

— Джулиан, тъкмо си мислех, че риболовът ще ме отпусне. Ще се присъединиш ли към мен?

Ранди се изправи.

— Мисля, че Джулиан трябва да се преоблече, а аз трябва да ви сложа обяд. Не можете да тръгнете без храна.

— Ти ще дойдеш с нас и ще ни сготвиш рибата. Джулиан, вземи каквото ти е необходимо и да тръгваме — рече Франк и тръгна.

Ранди не искаше да изпълнява ничии команди и се върна в хижата, ала когато застана на вратата, си помисли, че не може да си позволи заради гордостта си да изпусне чудесен ден сред природата. Джулиан бе останал на мястото си и гледаше с отворена уста шефа си. Беше работил близо десет години с Франк Тагърт и въпреки че през цялото време той едва ли му бе обърнал внимание — или на някой друг — Джулиан го познаваше отлично.

— Той е влюбен в нея — прошепна Джулиан. — Кълна се във всичко свято, че той е лудо влюбен в нея. Само истинска любов може да накара Франк да зареже такава важна сделка и да отиде на риболов. — За известно време той наблюдава шефа си, който се отдалечаваше по пътеката. Разбира се, Франк въобще не познаваше жените и щеше да обърка всичко — тъй като винаги бе провалял връзките си с жени. Франк бе на мнение, че никоя жена не е по-важна от сделките и бизнеса. Помощникът имаше задачата да разкарва жените около него. Бяха го замервали с чинии, бяха го наричали с обидни думи на четири езика.

Точно заради това Джулиан бе започнал да става неспокоен, искаше му се да опознае живота, по-различен от този, в който Франк

Тагърт му нарежда какво да прави.

Той се обърна към хижата и видя, че Ранди опаковаше храна и прибори. Сега Франк бе помолил тази жена да се омъжи за него. И като го познаваше, си представяше как е направил предложението, все едно се обръща към борда на директорите. Без страст, без фойерверки, без уверения за вечна любов. Просто: „Искам да ти предложа нещо. Ще се омъжиш ли за мен?“

Джулиан смени костюма си с дънки и пуловер, като не спираше да мисли за шефа си. Никой не познаваше Франк по-добре от него. Повечето хора, включително и Ранди, си мислеха, че той няма сърце, ала Джулиан знаеше, че не е така. Франк умееше да се контролира, лоялността му бе непоклатима. Когато Джулиан катастрофира с ферарито, той откри най-добрите лекари от Лондон и Ню Йорк. Когато съпругът на госпожа Сайлън за малко не й отне децата, Франк тайно се погрижи съдебната заповед да се отмени. Той често помагаше на хората; просто не искаше те да разбират за това. Не желаше да разваля представата за себе си като за безмилостен бизнесмен.

Винаги се отнасяше честно към служителите и семейството си. Не с онази човешка топлота, но никога не ги бе излъгал. Като че ли единствено с жените му бе трудно да общува.

Ала преди две години нещо се бе случило, нещо, което коренно промени Франк, а Джулиан не знаеше какво е то. А откакто си бе счупил ръката, като че ли още повече се бе променил. Играеше хандбал толкова свирепо, като че ли от това зависеше животът му, блъсна се в стената и удари много лошо дясната си ръка. Франк лежаше два часа в операционната. Джулиан бе там наред с повечето представители на семейство Тагърт. Те бяха шумно и щастливо семейство, пълна противоположност на Франк и неговото хладно държание. Шегуваха се безмилостно с него заради характера му.

Доколкото бе известно на Джулиан, той не бе виждал Франк дори да потрепери от болка, ала нещо се бе случило в последно време, защото той бе отменил няколко много важни срещи и бе заявил, че за известно време ще си почине в хижата в Скалистите планини и не желае да бъде обезпокояван. Джулиан не се осмеляваше да го попита защо, ала брат му го попита и отговорът на Франк бе, че иска да се излекува и да размисли.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато ловеше риба с Джулиан, Ранди си помисли, че днес е най-прекрасният ден от живота ѝ. Всичко, което правеше и казваше той, бе забавно. Той флиртуваше с нея, шегуваше се, прегръщаше я, за да ѝ покаже как слага стръвта на въдицата. Караше я да се кикоти и да се държи като тинейджърка.

През цялото време Ранди поглеждаше скришом към Франк, който седеше сам и мълчаливо ловеше риба. Вероятно ръката го болеше, ала той не издаваше болката си.

— Интересуваш ли се от него? — попита Джулиан, когато я видя да го наблюдава.

Франк седеше на разстояние от тях.

— Разбира се, че не. Не се интересувам от мъжете заради парите.

— О, разбирам. И какво искаш от един мъж? — Той се престори, че я гледа похотливо.

— Голяма любов. Истинска любов. Искам да му вярвам. Да съм сигурна в него. — Тя се усмихна. — И голяма къща сред овощна градина.

— Не се заблуждавай, Франк е най-лоялният мъж, когото познавам. Веднъж да те вземе под крилото си, той винаги ще те защитава.

Тя отново погледна Франк. Той бе висок и широкоплещест, тъмните му очи бяха интригуващи, но... Но беше толкова странен, първо ѝ предлагаше женитба, на следващия ден дори не я поглеждаше.

— Да се обзаложа ли какво си мислиш? — попита Джулиан.

— Само си мислех, че той дори не ме забелязва.

При тези думи Джулиан се засмя.

— Франк мрази риболова. Единствената причина да дойде тук бе да се увери, че няма да те докосвам.

Тя примигна.

— Но той лови риба. Сигурно му харесва.

— На Франк му върви във всичко освен с жените.

Ранди се загледа в красивия пейзаж, после взе термоса с горещо кафе и отиде при Франк.

— Забавлявате ли се? — попита го, докато той отпиваше от чашата си.

— Невероятно много. А ти?

Ранди забеляза как играе един нерв на слепоочието му.

— Прекарвам си чудесно. Джулиан с прекрасен човек. Забавен, щастлив, разсмива ме. Една жена може да се влюби много лесно в него. — Ранди го гледаше съсредоточено, ала той не трепна. Въпреки че се държеше хладно, тя бе привлечена от него. „Кажми нещо, направи нещо, как да се държа, вчера ми предлагаш женитба, днес... — помисли си тя. — Целуни ме.“

Ала Франк не направи нищо, само ѝ подаде празната чаша и погледна към водата.

— Джулиан е чудесен мъж. И много добър служител.

— Със страхотния си външен вид, чар и талант сигурно има много приятели. — Знаеше, че прекалява, ала искаше той да реагира по някакъв начин — да покаже чувствата си, ако въобще имаше такива.

— Не знам нищо за личния му живот — рече той и ѝ обърна гръб.

Ранди се приближи до него.

— А вие? Много ли жени има във вашия живот? На всички ли правите предложение за брак?

— Не, само на една — отвърна той тихо.

Ранди нямаше да се разсърди, ако той я бе зашлевил! Тя се държеше грубо и не се интересуваше от чувствата на другите. Сложи ръка на рамото му.

— Господин Тагърт, аз...

Тя не можа да довърши думите си, защото той се обърна към нея, а очите му хвърляха искри.

— Какво? Искаше да ми се подиграеш?

— Не е вярно.

— Тогава какво? Какво искаш от мен?

— Аз... аз не знам.

Той рязко се извърна от нея и ѝ нареди:

— Уведоми ме, като разбереш.

Объркана и засрамена, Ранди се обърна и тръгна по пътеката за хижата. Когато Джулиан се опита да я спре, тя му извика, че иска да бъде сама, така че той се върна при Франк, който се преструваше, че лови риба, ала не беше сложил стръв на въдицата.

Джулиан познаваше шефа си — знаеше кога е гладен, както бе сега — така че мълчаливо запали огън. Може би храната на Ранди би могла да стопли малко леда на Франк.

Час по-късно двамата седяха до огъня. През всичките тези години, през които Джулиан бе работил за Франк, приятелството им се градеше на бизнеса, ала сега Джулиан усещаше, че нещата се променят.

Той си пое въздух.

— Каза ли на Ранди, че си влюбен в нея?

Франк не отговори.

— Можеш да заблуждаваш целия свят, ако искаш, но не и мен. Кога разбра, че я обичаш?

Франк се поколеба и отговори:

— Когато видях, че тя не ме харесва.

— Франк, много хора не те харесват.

Той се усмихна и заяви:

— Но те не ме харесват заради това, за което се боря, заради това, че имам купища пари. Не мразят мен самия.

Джулиан хвърли шишарка в огъня.

— Не се заблуждавай, Франк, те не харесват самия теб. Фризерите са по-топли от сърцето ти.

Шефът му се усмихна.

— Жените не смятат така.

— Вярно е. Жените се преструват на какви ли не, когато те срещнат за пръв път. Винаги съм се чудил защо.

— Пари, власт, освен това имам отлична техника в леглото.

— В училище ли я усвои?

— Разбира се. Как иначе един... — Той замълча, усети, че говори прекалено много.

— Ранди с различна, нали? — Джулиан чакаше отговора на Франк. Щеше ли да отговори на толкова личен въпрос?

— Тя е всичко, което аз не съм. Тя се държи топло, когато аз се държа студено. Тя обича с лекота, аз не мога. Ако Миранда обича

някой мъж, тя ще го обича безрезервно, със или без пари. Ще го обича вечно. Аз се нуждаю от тази... тази сигурност. Жените се променят толкова бързо. Днес те обича, ала ако забравиш рождения ѝ ден, те зарязва, без да ѝ мигне окото.

Ранди не би желала съпругът ѝ да забрави рождения ѝ ден.

— Ако забравя да ѝ го честитя на деня, ще я заведа в Париж след седмица и тя ще ми прости.

— Да, ще ти прости. Но, Франк, как може жена като нея да се впише в живота ти? Доколкото си спомням, последната, към която имаше интерес, бе изучавала китайска поезия и говореше четири езика.

— Тя бе досадна — презрително изрече той. — Джулиан, нещо се случи с мен през последните две години. Нещо в мен се преобърна. Знам, че много хора мислят, че аз нямам сърце, но грешат. Може би едва сега открих, че имам. Много хора ме питат за какво изкарвам толкова много пари, а аз никога не им отговарям. Мисля, че заради предизвикателството, заради самата цел. Ти най-добре от всички знаеш, че аз никога не съм искал да си купя нещо. Никога не съм мечтал за яхта за сто хиляди долара. Искях само...

— Да печелиш — прекъсна го Джулиан с горчивина. Може би завиждаше, ала понякога му прилягаше, когато видеше, че Франк печели.

— Да, може би е така.

— Какво се случи преди две години?

— Срецнах дете. Момче на име Ели и сякаш погледнах в собствените си очи. То беше толкова амбициозно. — Франк се подсмихна. — Крадеше фирмени пликове и бланки и изпращаше писма на хората.

— Незаконно.

— Да, но го правеше с цел да помогне на хората. Погледнах го и си помислих, че искам да имам син като него. Тогава за пръв път пожелах да имам свое дете.

— Манията на Тагърт — рече Джулиан. — Най-накрая те победиха.

Франк се усмихна.

— А, да, плодовитото ми семейство. Като че ли са родени, за да се размножават.

— Не и ти, нали? Или поне не досега. Не и преди да срещнеш Ранди.

— Да, Ранди. Тя е истинска жена. Искам майката на децата ми да не бъде нищо друго освен тяхна майка.

— И твоя съпруга, предполагам.

— Да, аз... — Той си пое въздух. — Когато ми се случи това — той кимна към ръката си, — имах малко време да помисля и да си спомня. Ако си бях счупил врата, милиардите нямаше да ми трябват. И на тях няма да им липсвам, те няма да плачат от мъка на гроба ми. А най-лошото бе, че когато излязох от болницата, нямаше нито една жена, нежна и сладка жена, в чийто скут да поплача.

При тези думи Джулиан вдигна вежда от изумление.

— Можех да си поплача онзи ден. Представяш ли си какво искаше да знае дамата с китайската поезия? Тя ме попита дали счупването на ръката е било вълнуващо преживяване? Дали болката ми е предизвикала сексуално желание?

— Кажи й — разпалено го посъветва Джулиан. — Трябва да кажеш на Ранди какво чувстваш.

— Какво да й кажа? Че през целия си живот съм търсил жена като нея, някое нежно, сладко и любящо същество, което ще яхне кон и ще отиде в горите, за да лекува болен мъж? Доколкото я познавам, мисля, че тя не е задавала въпроси. Казали са й, че се нуждаят от нея, и тя е тръгнала. За смешно малко пари.

— Тогава й кажи, че имаш нужда от нея.

— Тя никога няма да ми повярва. За какво ми е нужна? Имам готвачи. Сексът е най-лесното, което мога да получа, тогава за какво ми е необходима?

— Франк, не се учудвам, че жените те мразят.

— Жените ме мразят, защото не искам да се женя за тях и да вземат от състоянието ми.

— Ти нямаш сърце.

За известно време двамата мълчаха, после Джулиан продължи:

— Ако не й кажеш, ще я загубиш.

— Джулиан, нали знаеш как правя пари? Печеля пари, защото не ми пука. Не ми пука дали ще загубя или ще спечеля. Не можеш да бъдеш безмилостен, ако ти пука.

— Значи искаш да ми кажеш, че желаеш Ранди толкова много и затова ще пробваш да я спечелиш?

Франк погледна Джулиан.

— Аз опитах и загубих. Не мога да живея повече.

— Толкова ли силна е любовта ти?

Франк отново надяна маската си.

— Не знам защо се интересувам толкова много от нея... но е така.

— И няма да се опиташ да я спечелиш?

— Точно така — отвърна той, загледан в огъня.

Джулиан се поколеба и рече:

— Въпреки това, което каза, някои жени наистина са били загрижени за теб. За теб, не за парите ти. Но ти ги изпусна. Може би, когато започнеш да уважаващ чувствата им, ще намериш покой. Не знам причината, но едва сега разбирам, че всъщност аз трябваше да ги изслушвам, да ги успокоявам, да понасям гнева им, щом ги зарежеш. Ранди не е от жените, които са имали много любовници. Тя е обикновена жена от средната класа и те харесва. Може да не го е казала, ала се познава по погледа ѝ. Днес направих всичко възможно, за да привлека вниманието ѝ, ала тя се интересуваше единствено от теб. Ако дадеш поне малко от себе си, тя ще те обикне. — Той погледна Франк. — Не искам да обяснявам на Ранди какъв си, не желая да пресушавам сълзите ѝ с изумруд. — Той направи пауза. — Всъщност не искам вече да се занимавам с такива работи.

Джулиан бе дал достатъчно време на Франк да отговори, ала той мълчеше. Помощникът му се изправи и заяви:

— Франк, работих с теб десет години, възхищавах ти се, уважавах те, на моменти ти завиждах. Ала в този момент не изпитвам нищо друго към теб освен съжаление. — Тръгна, ала се спря. — Знаеш ли, писна ми да се правя, че не ми пука. Писна ми да продавам и да купувам, а да нямам личен живот. Този уикенд имах среща с очарователна жена, после ти ми се обади и ми нареди да ти донеса документите. Не ме попита; просто ми нареди. Така че аз оставих съобщение на секретаря ѝ и дойдох. Съмнявам се, че тя ще ми проговори някога.

— Плащам ти достатъчно, за да вършиш каквото искам.

— Да, така е. Плащаше ми толкова добре, че вече не се налага да работя. Мога да си почина и да се отдам на това, за което не съм имал време. — Той се усмихна. — И смятам да направя точно това. Молбата за напускане ще бъде на бюрото ти в понеделник.

За миг Джулиан се поколеба, чакаше Франк да го повика, ала той не го направи, затова продължи по пътеката.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ранди беше до умивалника и стържеше моркови, когато Джулиан се върна. Само един поглед ѝ бе достатъчен да разбере, че не бива да го притеснява. За нейна изненада той застана вдясно от камината, дръпна една ръчка някаква тайна врата се отвори и той мина през нея.

Изпълнена с любопитство и с морков в ръка, тя го последва. Озова се в свръхмодерно обзаведена стая. Стените ѝ бяха боядисани в бяло. Имаше компютър, факс, телевизор, който излъчваше борсите, телефон.

Джулиан грабна микрофон и нареди на пилота на хеликоптера да дойде да го вземе.

— Чакай малко — рече той и се обърна към Ранди. — Искаш ли да се върнеш с мен?

Той наблегна на думата „мен“. За миг сърцето ѝ спря да бие. Наред с гнева в очите на Джулиан се четеше и интерес към нея. Той не само бе флиртувал с нея. Този красив мъж всъщност се интересувахе от нея.

Но нещо я спираше.

— Не, ще остана — чу се да прошепва тя и не можеше да проумее какви ги върши.

— Сигурна ли си? — попита той и тя кимна.

След няколко минути Джулиан си стягаше багажа.

— Не те заслужава — рече той. — Знаеш това, нали? Трябва да ти кажа какво заяви той. Той каза...

— Не! — изкрещя тя. — Не искам да знам какво е станало между вас двамата. Това си е ваша работа. Той е ранен и се нуждае от мен.

— Не, не се. Той не се нуждае от никого. Мислех си, че има нужда от някого, ала... — Той направи пауза. — Не той е виновен, а аз. Аз имам нужда от някого. Всъщност това, от което се нуждая, е личен живот. — Той се спря на вратата. — Не му позволявай да ти разбие сърцето. Много жени пробваха да стоплят сърцето му, но не успяха.

Той... — Джулиан направи още една пауза. — Виж, това не те засяга. Това е между мен и Франк. Той е влюбен в теб.

— Какво? Знам, че той...

— Той те обича. И затова никога няма да се опита да те спечели. Не очаквай нищо лично от него. Пари, да, но нищо друго.

— Но... — започна тя.

— Вече казах твърде много. Пази се — рече той и изчезна.

Когато остана сама в хижата, Ранди се свлече върху един от скучните сиви дивани на Франк.

— Боже мой! — извика тя. — Животът ми бе толкова скучен, а сега само за няколко дни всичко се преобърна.

След час Франк се появи на вратата и остана поразен, че я вижда:

— Защо не си тръгна с Джулиан?

И тя не знаеше.

— Дължиш ми година в Кембридж — рече тя.

— А, да, разбира се.

Това не бе истинската причина, за да остане. Стегна се.

— Искаш ли да тръгна? — попита Ранди.

— Искам... — започна той. — Искам да правиш всичко, което пожелаеш.

Не на това се надяваше. Наистина ли Джулиан ѝ бе казал истината, наистина ли Франк Тагърт бе влюбен в нея? Какво ли я интересуваше? Нали тя не го обичаше? Ала нещо в очите му я накара да почувства, че той е самотен, както и тя се почувства самотна, когато си мислеше, че скоро Ели ще отиде в колеж и ще я напусне.

Не знаеше какво да каже.

— Гладен ли си? — беше всичко, което измисли, и бе възнаградена с усмивка.

— Заради теб ще напълнея.

Това бе първата забележка, която бе свързана с нея по някакъв начин — освен че ѝ предложи да се омъжи за него.

— Ти можеш да си го позволиш, виж, аз може спокойно да ти услужа с някой и друг килограм.

Той примигна.

— Бих желал да си ги запазиш за себе си, те са на подходящите места.

Страните ѝ поруменияха и тя се обърна да сервира вечерята, а когато се обърна, той се бе съсредоточил в документите, които Джулиан му донесе, и не промълви и дума по време на вечерята.

Дребните закачки между тях като че ли засегнаха Франк, тъй като той не проговори цяла вечер. Когато излезе вън, за да донесе дърва за огъня, Ранди забеляза, че дори тази дребна задача го изморява и му причинява болка, ала когато му предложи помощта си, той ѝ заяви, че няма нужда от никого.

Проклинайки се, че не си бе тръгнала с Джулиан, Ранди си взе вана, облече съблазнителната нощница — единствената, която имаше — и си легна.

— Да върви по дяволите! — промърмори и заспа мигновено.

Събуди се от страхотен гръм, който за малко не я проглуши. Седна в леглото, светкавица освети хижата и тя изкрещя. Не бе свикнала с подобни бури.

Франк се озова веднага при нея, седеше до нея, не я докосваше, ала при следващата светкавица, тя се скри в обятията му.

Беше забравила колко е хубаво да усещаш мъж до себе си. Голямото му силно тяло да я обгръща, ала преди да си поеме въздух, той дръпна главата ѝ назад и я целуна.

Ако се съдеше по целувката, той не бе студен мъж и в този миг Ранди повярва на думите на Джулиан. Франк я обичаше.

Той целуваше врата ѝ. Гръмотевица разтърси земята.

— Да — прошепна тя, когато ръката му достигна гърдите и. — Да, люби ме, моля те.

Той нежно взе лицето ѝ в ръцете си, очите му търсеха нейните.

— Не си нося презерватив.

За миг тя затаи дъх. Бе сигурна, че не е болен от заразна болест.

— Бих се радвала още повече — прошепна тя, като имаше предвид, че много би искала да има още едно дете, да почувства отново как животът расте в нея, както го бе почувствала с Ели.

— Да — беше единственото, което рече той и я покри с тялото си.

Той беше толкова страстен в леглото. Като че ли бе забелязал всяка извивка на тялото ѝ. Изгаряше от желание. Свали нощницата ѝ и ръцете му бяха навсякъде. Той я галеше, докосваше я, сякаш искаше да я запечата завинаги в съзнанието си.

Никога преди Ранди не се бе наслаждавала на секса. Той сякаш знаеше какво иска тя, къде иска да бъде галена и докосвана.

Някъде през нощта като че ли Франк прошепна:

— Обичам те.

Ала не беше сигурна. Ранди бе заета толкова много да го докосва, че не можеше да се сети за никакви думи. Лесли предпочиташе грубия секс, бързия секс и минаваше на следващата задача. Или на следващата жена, често си мислеше тя.

Докато Франк сякаш разполагаше с цялото време на света. Когато проникна в нея, тя почти изкрещя от удоволствие. Той остана за малко в нея и се наслади как изпълва тялото ѝ. Когато започна да се движи, тя си помисли, че ще умре от удоволствие.

Той я наблюдаваше и като че ли предусещаше кога ще достигне върха, после отново проникваше в нея, а тя вече си мислеше, че ще припадне от страст.

— Скъпи — прошепна.

По-късно се сгуши в прегръдките му и заспа, почувства се защитена и като че ли у дома.

Ала когато се събуди на следващия ден, по слънцето разбра, че е следобед и че Франк си е отишъл. Помисли си, че е отвън, ала не беше. Нямаше бележка, нищо. Само неоправеното му легло доказваше, че е бил тук.

След около час Сенди се появи с конете и каза, че му е било наредено да я заведе вкъщи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кабинетите бяха украсени за Коледа. От далечината се чуваше смях и звън на чаши. В компанията „Монтгомъри-Тагърт“ имаше коледно празненство. В кабинета на Франк Тагърт нямаше украса и лампички. Той седеше сам и преглеждаше документите на бюрото си.

През последните два месеца бе отслабнал и под очите му имаше тъмни кръгове. Напоследък като че ли бе загубил всякакъв интерес към сделките.

— Здравсти — колебливо изрече някой.

Франк вдигна глава и видя Ели. Не го беше виждал от две години, от първата им среща; поддържаха приятелството си само чрез писма.

— Ели — бе единственото, което рече Франк и за пръв път от дълго време на устните му се появи усмивка. — Ела тук — рече и протегна ръце.

Ели затвори вратата, заобиколи бюрото и застана пред приятеля си.

— Изглеждаш също толкова ужасно, както се чувствам аз — рече Франк. — Предполагам си пораснал, за да ме прегърнеш, нали така?

Ели по-скоро би умрял, за да си го признае, ала бе ядосан на баща си, на всички мъже, искаше да покаже на целия свят, че не се нуждае от баща.

— Не, не съм пораснал — рече и прегърна Франк. Момчето осъзна колко му липсва силната мъжка прегръдка.

За негов ужас Ели се разплака, Франк нищо не каза, само го държеше, докато се успокои, после му предложи носна кърпичка.

— Ще ми разкажеш ли?

— Майка ми е бременна.

— Не знаех, че се е омъжила.

— Не е.

— О! Това е проблем. Имате ли нужда от пари?

— Винаги. Ала тя има нужда от мъж, който да се грижи за нея.

— Не се ли нуждаете от пари?

— Не! — извика Ели. — Не искам да ми даваш пари.

— Добре. — Франк притисна главата му до рамото си. — Какво да направя тогава?

За известно време момчето не проговори.

— Защо не си ми писал от два месеца?

— Не мисля, че ще ме разбереш.

— Възрастните винаги казват това. Мислят си, че децата са твърде глупави, за да разберат каквото и да било. Майка ми си мисли, че не мога да разбера защо е бременна и защо не е омъжена за бащата на детето.

— Прав си. Ние, възрастните имаме склонност да поставяме децата в неловко положение и да си мислим, че те не ни разбират. Може би по този начин ги защитаваме. — Франк си пое въздух: — Извърших голяма глупост: влюбих се. Не, не ме гледай така. Мисля си, че е чудесно да обичаш някого, но аз се уплаших и избягах.

— Защо избяга? Защо се уплаши? Аз обичам майка си, ала никога не бягам от нея.

— Не е същото като да обичаш майка си. С тази жена аз имах избор. — Той придърпа Ели към себе си. — Не знам как да ти обясня. През целия си живот не съм се нуждаел от никого. Може би защото около мен имаше толкова много хора. Израснах в голямо семейство и от самото начало трябваше да поемам отговорности. Може би исках да бъда различен и да се отделя от тях. Може би не желяех да приличам на тях. Можеш ли да ме разбереш?

— Да. Аз също не съм като другите деца.

— Ние с теб сме сродни души, нали...

— И какво стана с жената? — настоя Ели — Защо я напусна?

— Обичах я. Не знам как да да го обясня, тъй като няма никакъв смисъл. Аз просто срещнах и я обикнах от самото начало. Мислех си, че се преструва, че не е това, за което се представя, и първо се ядосах, ала след това разбрах, че тя е сладка и мила. — Той се усмихна. — Е, не е много нежна. — Той направи пауза. — Знаеш ли какво харесах най-много в нея? Тя се интересуваше от качествата ми, тя ги критикуваше, въобще не се интересуваше от парите и външния ми вид. Тя ми каза, че не ме харесва и не иска да бъде близо до мен. Тя дори изхвърча от хижата и си тръгна за Денвър.

— И нямаше никакво чувство за ориентация, нали?
Франк изглеждаше изненадан.

— Да, вярно е, откъде знаеш това?

— Майка ми и Челси също нямат — поясни Ели.

— Добре, че нито една от двете не те чу, като направи това изявление. Както и да е, исках тя да остане и да ми готви, така че ѝ предложих пари. Но знаеш ли какво поиска тя?

— Нещо за някой друг? — предположи момчето.

— Точно така. Точно това направи. Как позна?

Без да обръща внимание на въпроса, Ели попита:

— И какво поиска тя?

— Да платя първата година в най-добрия университет за сина ѝ.

— Да — прошепна Ели. — Разбира се. — После продължи по-високо: — И какво се случи?

— Ние, а-а-а, ние... после ние...

— Научих доста за бебетата в последните два месеца — каза Ели. — И какво се случи после?

— Напуснах я. Повиках пилота на хеликоптера да ме вземе и изпратих да я отведат.

Тялото на момчето се стегна.

— Ти си тръгна просто така и я заряза. Тя... обичаше ли те?

— Не знам. Тя е от жените, които като спят с някой мъж, тя... — имам предвид, че приема нещата сериозно и се влюбва.

— А ти я обичаш, така ли?

— Да, обичах я тогава, обичам я и сега. Това ме изплаши толкова много, че си тръгнах. Имах нужда от време да помисля.

— И за какво мислеше?

— За нея. Сега искам да съм е нея. Тя имаше способността да вижда истината във всичко. Каза ми, че не е бедна, а просто няма пари.

— Майка ми казва същото.

— Умна майка.

— Какво смяташ да правиш сега? С жената, която обичаш, имам предвид?

— Нищо. Нищо не мога да направя. Сигурно вече ме с забравила.

Ели вдигна глава и погледна Франк.

— Не мисля, че с така. Ами ако плаче всяка нощ за теб, както майка ми плаче за мъжа, чието дете носи?

Франк вдигна вежда.

— Не мисля така. Преди време разбрах, че жените не прощават подобни неща. Може и да ти простят, ала след време ти го връщат тъпкано.

— Ами ако тя не е такава? Ами ако тя също те обича и те разбере, като ѝ обясниш, че си бил страхливец и си постъпил подло и неразумно?

— Караш ме да се чувствам още по-ужасно. Добре, може и да съм бил страхливец, мислех, си, че трябва да се опитам да я намеря. Може да проверя в болниците. Поисках съвет от брат ми Майк, ала той не ми говори. — Франк преглътна. — А след това, което ми каза жена му, не бих искал и с нея да говоря.

— Какво ще правиш! — попита Ели. — Какво ще направиш, като я откриеш?

Той се намръщи.

— Мисля, че ще падна на колене и ще я уверя в силната ми и вечна любов, ала не мога да си представя как ще го направя. Всъщност аз вече я помолих да се омъжи за мен, ала тя ми отказа.

— Какво! Предложил си ѝ да се омъжи за теб?

— Да. — Франк се дръпна назад, за да го погледне. — Защо си толкова заинтересован?

— Мисля си за майка ми и мъжа, който е баща на детето ѝ. Би ми се искало да се оженят.

— Ако е добър мъж.

— Добър е. Знам, че е така.

— Нали не е баща ти?

— Не! — почти изкрещя Ели, после се успокои. — Не, разбира се, че не. Той... — Не знаеше как да продължи.

— Добре — рече Франк, — да сменим темата. Какъв подарък искаш за Коледа? Компютър?

— Не — отвърна момчето. — Напоследък не работя много с компютри. Трябва да си намеря работа, след като свърши училището, за да помагам на майка ми и бебето.

— По дяволите! Само през трупа ми! — заяви Франк. — Ще ти дам чек, който да покрива разходите за няколко години. Няма да

нараня гордостта ти!

Може би Ели не трябваше да отказва, ала го направи.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита той.

— Всичко, което пожелаеш. Искаш ли да отидете на екскурзия с майка ти?

— Искам нещо за майка ми, да. — Той си пое дълбоко въздух. — Можеш ли да яздиш?

— При това добре.

— Имаш ли черен кон? Голям жребец?

Франк се усмихна.

— Мисля, че мога да го уредя. Не знаех, че обичаш коне.

— Не е за мен. Майка ми плащаше сметките миналата седмица и каза, че трябва да се примири с действителността: на вратата ѝ няма да почука красив мъж на черен жребец и да я спаси, така че трябва да свързваме двата края по друг начин.

— Искаш да яздя жребца, да почукам на вратата на майка ти и да ѝ връча чека?

— По-добре в брой. Никога няма да осребри чека.

Франк се усмихна.

— Черен жребец, значи? И предполагам искаш да направя това утре, навръх Коледа.

— Зает ли си? Ще се събираш ли със семейството си?

— Едва ли ще им липсвам. — За известно време остана безмълвен. — Добре, ще го направя. Да облека ли черна копринена риза, черни панталони, нещо такова?

— Да. Мисля, че на майка ми ще ѝ хареса.

— Добре, утре в десет сутринта. И така, това вече е уредено, какво искаш за рождения ден?

— Паролата за данните на „Монтгомъри-Тагърт“.

При тези думи Франк се смя с часове както никога досега.

— Хайде, да хапнем нещо. Първо трябва да те осиновя, за да ти дам паролата, а все си мисля, че майка ти няма да пожелае да те дели с мен.

Докато излизаха от кабинета, той попита:

— Искаш ли да наема частни детективи да открият мъжа, който е причинил това на майка ти? Мога да проверя банковата му сметка.

— Може би — рече Ели. — Ще ти кажа след Коледа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ели? — Ранди беше нервна. — Защо си толкова притеснен?

Беше рано, а Ранди беше изцапана с боровинков сос. Ели през десет минути ходеше до прозореца.

— Ако чакаш Дядо Коледа, той отдавна е забравил нашия дом.

Искаше да се пошегува, ала се натъжи. Тази година не можеше да си позволи коледни подаръци и постоянно се притесняваше как ще издържа и двамата. Да не говори за времето, когато щяха да са трима...

Ранди бе спряла да мисли за лошите неща като пари и къде, и как... Избягваше да мисли и за Франк Тагърт, този отвратителен...

Трябваше да бъде спокойна, постоянно си го повтаряше наум. Гневът не е полезен за бебето, нито за Ели.

— Челси ли чакаш? — попита тя.

— Не сега, по-късно... — Момчето млъкна и неочаквано се ухили до уши. Като че ли щеше да полети от щастие. В следващия миг запази самообладание, отиде най-непринудено до дивана, седна и взе едно списание. И тъй като списанието бе за домакини, Ранди заподозря нещо.

— Ели, имаш ли нещо против да ми кажеш какво става? Цяла сутрин гледаш през прозореца и... — Тя млъкна и се послуша. — Това не е ли конски тропот? Ели, какво си направил пак? Каква каша сте забъркали с Челси?

Той я погледна невинно и продължи да се взира в списанието.

— Ели! — малко по-високо изрече Ранди. — Ама този кон идва на нашата веранда!

Синът ѝ си седеше невъзмутимо и едва се сдържаше да не се засмее. Ранди също се усмихна, помисли си, че сега ще отвори вратата и ще види малката красива Челси на понито си, косата ѝ ще се развява буйно, а в ръката си ще държи кошничка с коледни лакомства и подаръци. Ранди се съгласи да участва в тяхната игра.

Избърса ръцете си и се опита да изглежда сериозна, след което се приближи до вратата и се приготви да се изненада и да се зарадва.

Не ѝ се наложи да се преструва. Ахна от изненада. Не, по-скоро изпита истински шок. Вместо понито на Челси видя огромен черен жребец на верандата си. Някакъв мъж, облечен в черно, беше на коня и се опитваше да усмири животното и да наведе главата му, за да може да мине под ниския покрив на верандата.

— Има ли някакви кобили наоколо? — извика ездачът.

— Да, при съседите — изкрещя му и Ранди, като си помисли, че гласът му ѝ се струва познат. — Да ви помогна ли да намерите пътя? — рече и се приближи към него.

След няколко силни дръпвания на юздите и някое и друго проклятие ездачът успя да успокои животното. След това мъжът се наведе, извади от седлото дебел плик и рече:

— Госпожо Харкорт, представям ви... — Думите му секнаха, щом я погледна.

— Миранда — прошепна.

Ранди също загуби дар-слово. Преди миг наблюдаваше черен ездач, който се бори с черен жребец, а в следващия барикадираше вратата.

Франк бе скочил веднага, като съвсем забрави да завърже животното, и викаше пред вратата:

— Миранда! Моля те да ме изслушаш. Трябва да говоря с теб.

Ранди беше опряла гръб на вратата и гледаше подозрително към сина си, който най-съсредоточено четеше списанието, като че бе най-интересното нещо на света.

— Ели! Не знам как точно си замесен в цялата тази история, но искам обяснение, и то сега.

Отвън Франк не знаеше какво да прави. Беше потресен и объркан. Той очакваше да се срещне с майката на Ели, а вместо нея бе видял Миранда, жената, която обичаше, жената, която го преследваше в мислите му вече два месеца и не му даваше миг покой.

Франк се облегна на стената и бързо си изясни нещата. Ели се бе свързал с Майк, за да заведе Миранда в хижата, а оттам всичко стана по негова и на Миранда вина. Изведнъж се почувства пълен глупак, ала в следващия миг се усмихна. Какво по-добро можеше да му се случи от това? Момчето, което обичаше от цялата си душа, бе син на жената, която обичаше, а Ели бе споменал, че майка му ще има бебе — неговото бебе.

— Миранда — рече той, — трябва да говоря с теб.

— Само през трупа ми — изкрещя Ранди. — И разкарай смрадливия си кон от верандата ми!

Ранди ядосано изглежда сина си.

— Като се оправя с теб, млади момко, ще съжаляваш както никога досега. — Тя също се бе досетила за общото между хижата, Франк, Ели и Челси.

Ели се преструваше на силно заинтригуван от статиите, ала се забавляваше от разигралата се комедия. Разбира се, не изпускаше нито една дума.

Може би заради дрехите, или защото беше Коледа, или пък защото Франк не робуваше на правилата и нормите на поведение, той грабна някаква саксия от верандата и счупи стъклото на вратата. После бръкна с ръка вътре и отключи.

— Как смееш! — изкрещя Ранди, когато той влезе. — Ще се обадя в полицията!

Той я сграбчи, преди да стигне телефона. Бе сигурен, че трябва да ѝ се извини, че трябва да изрече подходящите думи, ала не ги намираше. Спомняше си само как бе правил любов с нея онази нощ, бе изпитал най-върховното удоволствие през целия си живот. И без да мисли, я целуна. Когато се отдръпна от нея, а тя понечи да каже нещо, той я целуна отново.

Когато спря да я целува, Ранди бе в обятията му.

— Сега ме изслушай, Миранда! Може и да не съм герой от книгите ти, но знам, че те обичам.

— Но ти ме изостави — прошепна тя.

— Да, наистина. Чувствата ми бяха толкова силни, че не можах да издържа. Бях чувал за любовта, но не знаех, че е толкова ужасно да бъдеш силно влюбен в някого. Мислех си, че е хубаво нещо.

— Не — прошепна тя и той я целуна за сетен път.

— Сега — рече той — ме чуй. Обичам те. Обичам и Ели, и то отдавна. Дори ти разказах за него в хижата.

— Ели?

— Да, Ели. И обичам детето ни, което носиш, и ще се опитам да бъда най-добрият баща. Може и да не съм добър баща и съпруг, но ще се старая, обещавам ти. Аз... — Изведнъж думите му секнаха и той я стисна:

— Омъжи се за мен, Миранда. Моля те, моля те, омъжи се за мен. Съжалявам, че те оставих онзи ден. Всичко стана толкова внезапно. Мислех си, че мога да те забравя. Ала не мога — може би заради лунната светлина или природата, или ягодовите ти вафли.

— Кое по-точно?

— Не знам. Самата ти. Обичам те. Моля те, омъжи се за мен.

Преди Ранди да отговори, Ели скочи и се развика:

— Да! Да, ще се омъжи за теб. Да, да, да.

— Не мога — започна тя. Ели, застанал зад гърба ѝ, започна да целува ръката си. Франк бе толкова развълнуван, че отначало не разбра какво се опитва да му каже той.

Франк послуша съвета на Ели и целуна Ранди.

— Помисли за децата.

— Но аз не съм сигурна...

Той я целуна отново.

— Обичам те. Не ме ли обичаш и ти поне малко?

Ранди се усмихна.

— Разбира се. Ти не го заслужаваш, но въпреки това те обичам. — Тя се отдръпна, за да срещне погледа му. — А Джулиан? Не се отнесе добре с него.

— За пръв път изпитах ревност. За шест седмици Джулиан започна да скучае без мен и аз отново го наех на половината от предишната му заплата. Миранда, моля те, омъжи се за мен.

В този миг се чу сирена на няколко преки от къщата, конят се подплаши и влезе в къщата. Затича се към Франк, Ранди и Ели и те всички се отдръпнаха стреснати.

— Глупаво животно — промърмори Франк, докато конят му претърсваше джобовете за ябълки.

— Чия идея беше конят? — попита Ранди.

— Моя — изрекоха едновременно мъжете.

Това бе напълно достатъчно за Ранди. Тя знаеше как да постъпи. От самото начало Франк ѝ напомняше на някого, сега осъзна на кого: на Ели.

— Да — каза и се хвърли на врата му. — Ще се омъжа за теб.

Ели ги прегърна и двамата.

— Получих това, което исках за Коледа и за рождения си ден. Сега вече мога спокойно да отида в Кембридж или Принстън. — Ала

майка му и Франк не го чуха, тъй като отново се целуваха.

Усмихнат, Ели се отдръпна от тях и се затича към стаята си, за да се обади на Челси и да ѝ съобщи новините.

Робин и Мариан бяха изпълнили мисията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.